

///Фото: Сваја Полачек, III₂///

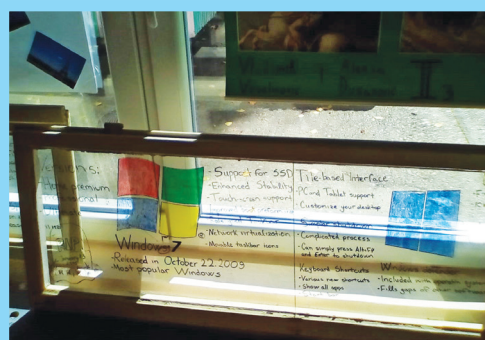
ГОДИНА XXIII, БРОЈ 46-47, ЗРЕЊАНИН
МАЈ 2019.

Tribina 14.3. u 19h u jezičkom kabinetu. Gošća tribine: bivša učenica Zrenjaninske gimnazije i dramaturškinja Galina Maksimović. Tribinu organizovali učenici i profesorica sociologije Senka Jankov.

ТА ЧУДНА РЕЧ ФЕМИНИЗАМ

Под овим насловом је у гимназији 14. марта 2019. одржана трибина на којој је гостовала, као предавач, бивша ученица Зрењанинске гимназије и драматуршкиња Галина Максимовић. Сусрет су организовали ученици и професорка социологије Сенка Јанков.

PROZOR U SVET

Pod sloganom „Prozor u svet“, učenici i profesori Zrenjaninske gimnazije na veoma edukativan i zanimljiv način obeležili su 26. septembar, Evropski dan jezika. Inicijativa za obeležavanje ovog datuma i za izbor slogana potekla je od profesorice engleskog jezika, Marte Đerman Tot. Naime, tokom letnjeg raspusta, prozori na zgradi gimnazije zamenjeni su novim i kako stari prozori ne bi bili bačeni, profesorica Marta je svojim učenicima i kolegama postavila jedno pitanje – kako oni vide svet kroz prozore? Na njeno veliko oduševljenje, počeli su da „pljušte“ odgovori. Na času engleskog jezika đaci si razmišljali šta za njih znači Prozor u svet jezika. Na matematici su otvorili Prozor u

svet različitih matematičkih termina, na istoriji su razmišljali šta je Prozor značio ljudima u logorima. Na fizici su pak otvorili Prozore u svet materije, na biologiji Prozore u život, na muzičkom Prozore u svet orkestarske muzike. Zatim, na psihologiji su otvorili Prozore u svet duše, na francuskom Prozore u svet pantomime, na informatici su razmišljali o Prozorima poznatijim kao Windows... Zahvaljujući učenicima koji su sa radošću prihvatili da učestvuju na ovoj manifestaciji, veliki broj gimnazijalaca je zajedno sa svojim profesorima mogao da učestvuje i da prisustvuje zanimljivom programu, u okviru kojeg je otvorena višejezična izložba u holu škole i upriličen kulturno-umetnički program u dvorištu ove prosvetne ustanove.

ЖИВА БИБЛИОТЕКА

Пројекат „Жива библиотека“ одржао се на Дечијем одељењу Градске библиотеке „Жарко Зрењанин“. Координатори су били Невена Стојановић и Александар Сабо, који је био и главни иницијатор. Програм је трајао четири сата, и за то време могли сте да чујете шест потресних прича особа које су се бориле са депресијом, породничним трагедијама, падовима и успесима, које су пролазиле кроз неке промене које неко чак не би могао ни да разуме.

„Жива библиотека“ је одржана из више разлога: основни разлог је покушај борбе против предрасуда, стереотипа, стигматизације и слично. Кроз разговор са „књигама“, односно људима, успевали смо да покажемо да људи око нас нису толико различити и да свако заслужује подједнаку љубав, пажњу и срећу. Људи би, пре свега, требало да се упознају са собом, јер ако не кренемо од себе, нећемо моћи да постигнемо ништа. Због непознавања околине, због неразвијене свести о томе колико смо различити (по боји коже, косе, висини, језику, сексуалности и слично), настају предрасуде и стереотипи.

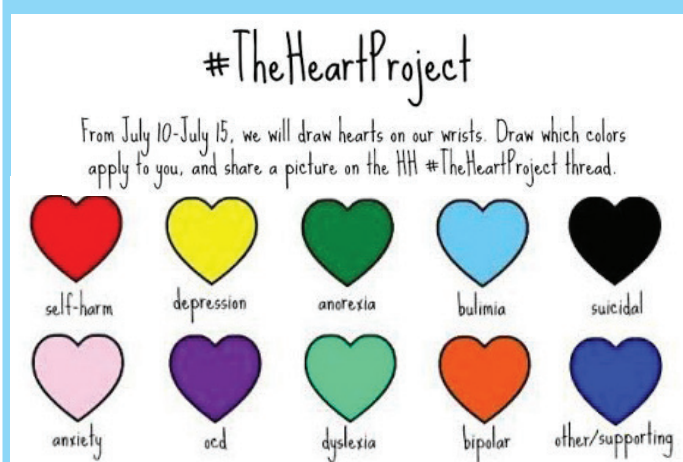
Пошто сам и ја био „књига“ у нашој живој библиотеци, могао сам то да осетим и на својој кожи. Реакције су биле позитивне, а и нисам очекивао да ће се толико људи одазвати и да ће бити толико свесни околине у којој се налазимо. По мом мишљењу, овакав

вид едукације омогућава да људи буду отворенији јер у директном контакту с едукаторима могу да постављају конкретна питања. Према људима са предрасудама сам се односио тако што сам дао све од себе да им објасним шта значи бити „другачији“ и кроз шта „другачији“ људи морају да пролазе сваког дана. Покушао сам да им приближим колико је тешко бити нешто што други не сматрају нормалним. Желео бих да пробам да искореним све могуће стереотипе у локалној заједници јер ако не кренемо од себе, нећемо моћи ни друге да променимо. Овакви пројекти су најбољи начин да покажемо околини да се боримо, да докажемо да смо једнаки и да никада нећемо стати на путу ка остварењу свог циља.

Моје целокупно мишљење о нашој „Живој библиотеци“ је очаравајуће; људи су били спремни да науче нешто ново, слушају, и што је најважније – чују! Желео бих да се захвалим свима који су подржали нашу акцију: од волонтера који су, могуће, у ђачким клубовима, људи који су били спремни да причају о свом искуству. Такође, Канцеларији за младе, као и нашем спонзору - „Сташине ђаконије“, који се побринуо за послужење и добру атмосферу.

Александар Сабо IV

THE HEART PROJECT - ПРОЈЕКАТ СРЦА

И ове године, 16. јануара, у свету је обележен дан којим се скреће пажња на ментално здравље. Овај дан посвећен је људима који су се самоповређивали, што се испољило кроз разне облике менталних поремећаја: депресију, анорексију, биполарност, булимију, дислексију, анксиозност, инсомнију, опсесивно-компулсивни поремећај, изливе беса, па чак и суицидалне мисли. Као знак подршке особама с

набројаним проблемима, или уколико се и сам суочава са неким од њих, акција се своди на цртање срца одговарајуће боје на неком месту свога тела (сваки од проблема означава се одређеном бојом).

„Пројекат срца“ обележили су и поједини ученици наше школе. „Мислим да је битно да пружимо подршку свима, да знају да нису сами и да будемо ослонац тим људима. Обележила сам тај дан уз плаво срце, као подршка“, каже Марина Михаљевић, ученица III-6. „Дошао сам у школу са три срца, неко је дошао и са 4-5, али свако је имао барем једно – плаво срце. Сваку особу која је имала бар једно срце загрлио сам и тако је дан прошао у причи: зашто имаш баш то срце на себи? Упознао сам се с проблемима других личности, сазнао да свако има неки проблем и схватио да свакоме треба загрљај“, прича гимназијалац Вукашин Толмач, ученик II-1.

Душица Пиперски II-3

У гимназији је 25. фебруара поводом Дана сећања на жртве холокауста одржана трибина коју су организовали професорка социологије Сенка Јанков и професор историје Радован Француски.

„Страшна је помисао да нам и даље треба антифашизам. Да нам требају борбе. Да нисмо научили да живимо у миру после толиког ратовања. Да нас историја ништа није научила. Да човек може да види последице, али не и да делује у складу са њима.“ Кроз прочитана писма Хилде Дајч, жртве логора Старог сајмишта, публика, међу којом су почасни гости били чланови Јеврејске заједнице, подсетила се и упознала са страхотама тог стравичног ратног искуства. „У овом свету, у ком нам је антифашизам преко потребан

– колико год то нестварно било, немојте да одбацујете различитости. Покушајте да разумете. На крају, нешто што је испод свих нас је само нешто што желимо да буде разумљеност. Од стране света. Од стране нас самих. Не можете да будете ослобођени од осуда других, јер су окови ваши.“ Тако је Ирена Антин приказала јасну слику садашњости под чију кожу се подвукао паразит звани „фашизам“. Тај паразит живи прикривен, далеко од очију јавности, а опет видљив голим оком. Двадесет седми јануар није само Дан сећања на жртве холокауста, Дан сећања није само један у 365 дана. Да тај Дан не би био само Дан, свест и сећања би требало да се чувају и у складу с њима би се и требало борити.

Душица Пиперски II-3

Mislim da smo danas svedoci porasta nacionalizma i šovinizma kod mladih. Kao posledica toga sve je veći broj onih koji negiraju antifašističko nasleđe i značaj antifašizma.

Primer negiranja ovog nasleđa mogli smo nedavno i da vidimo u našem gradu prilikom inicijative za promenu imena. Mnogi mladi koji su podržali ovu inicijativu u potpunosti odbacuju značaj antifašističke borbe. Čini mi se i da je porast nacionalizma i netolerancije povezan i sasveopštim porastom religioznosti i uticaja crkve od 1990-tih pa do danas. Oni koji zastupaj desničarske stavove često opravdanje za svoje razmišljanje i postupke nalaze upravo u crkvi. Nema ništa loše u rodoljublju i religioznosti, ali problem je kada se u kriznim situacijama zloupotrebe i postanu jedina vrednost i sredstvo za manipulaciju i raspirivanje mržnje. Uspion fašizma u evropskim zemljama omogućila je između ostalog i Velika depresija koja je prethodila usponu diktatora i porastu nacionalizma i ksenofobije. Zašto uslova za rast ovih negativnih pojava ima i u našoj državi i gradu jasno je kada se sagleda trenutna situacija – nezaposlenost, siromaštvo, neizvesnost, društvena previranja i ekonomsko stanje od sukoba 1990-tih do danas. Pogotovo je opasna manipulacija mladih koji često u takvim teškim situacijama, nezaposlenosti, beznađa rado prihvataju ek-

stremne ideje, pogotovo mladi muškarci koji ispoljavanjem agresije predstavljaju veću opasnost po društvo. Jedan često spominjan primer za to su navijačke grupe kojih nema ni u našem gradu. Između ostalog pozamašan broj mladih koji se identifikuju kao „velike patriote“, koji su simpatizeri desničarski ideologija pa i jednim delom i pokreta za promenu imena grada dolazi upravo iz ovih grupa. Širenje verske, etničke netrpeljivosti, napadanje neistomišljenika, nasilje nalaze na odobravanje kod ovih grupa ali sigurno nisu mladi izuzetak nego je to odraz celoukupnog stanja u društvu i politici. Ali ipak mislim da uprkos trenutnom stanju u društvu priličan broj mladih ima razvijenu svest o značaju antifašizma i održavanju sećanja na antifašističku borbu.

Problem predstavlja to što se veliki broj mladih koji shvataju značaj antifašizma i uviđaju aktuelne društvene probleme osećaju nemoćno da nešto urade što je opet odraz društva i vremena u kom živimo u kojem vlada malodušnost i letargija. Dok je onaj drugi deo mladih koji zastupa desničarske i anti-antifašističke stavove, za koje ja mislim da su malobrojniji, daleko glasnjiji i napadnjiji i naprosto potisne i nadvlada ostale.

Stefan Birdić IV1

Svežanj pruča sa sekirom u sredini, prvobitno simbol vlasti u Rimskom carstvu a onda mračna pojava koju karakteriše moć diktatora, nasilna kontrola opozicije, industrije i trgovine svoje uporište je pronašla u Italiji dvadesetog veka odakle se širi dalje po Evropi. Ovu mračnu pojavu nazivamo fašizmom, a toksična ideologija koju ovaj pokret promovise ogleđa se u etničkoj, rasnoj i verskoj netoleranciji. Na drugoj strani bojišta, pokret koji se direktno protivi ovoj mračnoj, nasilnoj pojavi je antifašizam.

Antifašizam je jedan od najznačajnijih pojmova 20. veka a njegova borba protiv fašizma, koja je trajala više od dve decenije, nalinije fronta postavila je desetina miliona ljudi koji su bili spremni da svojim delom svet iza sebe ostave boljim nego kakvim su ga pronašli.

„Tolerancija je davanje drugim ljudima ista prava koja daješ samom sebi“ – Robert Grin Ingersol

Osnovne ideje antifašizma, ili bolje reći, njegovi stavovi, su neprestano širenje slobode i tolerancije. Vrednosti koje ovaj pokret neguje su upravo prihvatanje verskih, nacionalnih, rodnih, seksualnih, političkih i drugih različitosti: sve su ovo bitne karakteristike svake individue, a bez međusobnog razumevanja ne možemo se nadati bilo kakvom opštem napretku.

I iako je prečitatavog veka antifašizam u ratnim sukobima odneo mnoge pobeđe, ideje fašizma nisu nestale. Iz tog razloga, ovaj pokret je potreban i danas kao i u doba vladavine fašizma, tog ekstremno desničarskog terora. Međutim, antifašizam ne sme biti samo zaostavština prošlosti, već i aktivno opredeljenje svake moralno svesne osobe. Ovaj pokret predstavlja napor za ostvarivanje društvene jednakosti i univerzalan je, a naš zadatak je da nasleđe ovog oslobodilačkog pokreta čuvamo i nastavimo da gradimo mostove razumevanja i tolerancije.

Gordana Stojanović III2

Ученице Марија Ковачевић, Теодора Шиклошић III-2 и Милица Јоцић IV-10 са менторком професорком социологије Сенком Јанков, освојиле су 2. место на конкурсy „Холокауст-култура сећања“. За учеснике и учеснице 23. априла је организован „Један школски дан у Београду“. Дан је почео окупљањем и упознавањем на Калемегдану, а затим је уследио обилазак „Јеврејског Дорћола“, који је водила професорка Јелена Кручичанин. По доласку у свечану салу ОШ „Краљ Петар Први“, учесници/е су се упознали/е са јеврејским симболима и празницима. Након кратког освежења уследио је приказ најбољих радова и додела награда.

Свасја Полачек III2

ЕПМС – ЕВРОПСКИ ПАРЛАМЕНТ МЛАДИХ СРБИЈЕ

Заседање ЕПМС-а, одржано од 2. до 3. фебруара у Зрењанинској гимназији, наишло је на велики одзив ђака. Сваке године наша школа почаствована је као домаћин заседања организације која окупља младе широм Европе.

„Наша организација, од младих и за младе, чија се мрежа пружа у скоро 40 земаља, има за циљ да неформално образује младе људе о друштвено актуелним темама. Током 13 година постојања у Србији наши учесници су стекли и пријатељства преко границе, путујући на интернационална заседања у иностранство. Поред стеченог знања и склопљених пријатељстава, млади познаници брже sazревају, уче о појединим одговорностима према обавезама, раду у тиму и важности проблематике теме са којом се суочавају. На личном нивоу, допринос искуству ЕПМС-а је неизмеран. Као један од главних организатора овогодишњег заседања у Зрењанину, позивам вас да нам се прикључите и следеће године, као и да овогодишње учеснике подсетим да се пријаве на Национално заседање и генералну скупштину у Београду, почетком лета, и да уз могућност практиковања енглеског језика обележимо још једну успешну годину,“ изјавио је Петар Витковић – један од главних организатора заседања у Зрењанину.

„Упознала сам нове људе са жељом да учине нешто за заједницу и корак по корак промене свет. Радећи у групи, тежили смо ка решењу друштвеног проблема и тако смо постали самоуверенији, увежбали рад у тиму и научили много о томе како парламент функциониче и коју моћ крије. ЕПМС сам видела као посебну прилику да испробам нешто ново, али када се завршило заседање, увидела сам да је ЕПМС много више од необичног и корисног искуства,“ утисци су једног од учесника, Лејле Рујевић, ученице I-3.

Душица Пиперски II-3

ГИМНАЗИЈАЛЦИ НА ТАРИ

Тринаестог фебруара 2018. године, у раним јутарњим часовима, ученици наше Гимназије су с професорима Славком Ђурином и Смиљом Недељков, кренули на узбудљиво зимовање на Тари. Иако је пут био заиста напоран, за одличан угођај заслужни су наши професори. Око 14 часова, коначно смо стигли на жељену дестинацију.

Само неколико сати касније, креће се у прву шетњу. Очарани пејзажем, сваки час смо застајали како би се фотографисали, бележећи лепоту тог дана и осмехе који су га сачињавали. Вишекилометарска проходна шетња за нас, ученике, није представљала напор. Одлично смо се показали и поред раног устајања и напорног пута. Наравно, већ првог дана смо се и санкали и грудвали.

Наредих дана професори су нас будили око 9 часова да бисмо се полако припремили за шетње које би следиле. Другог дана, шетња је била мало дужа, али поглед који је уследио када смо стигли до Бањске стене, био је нестваран. Чар боравка на планини чиниле су и мање проходне стазе које су нам уливале осећај истинског зимовања, проверавајући нашу издржљивости, истовремено изазивајући задовољство. Наравно, радило се о безбедним стазама, тако да није било разлога за бригу.

Бели покривач целим путем улепшавао је доживљај који је снежна Тара у свима нама будила.

Неколико ученика, заједно с професором Славком, пропустило је шетњу како би нам испекли роштиљ, који је, благо речено, био „врх“! Након ручка и одмора, пошли смо у другу шетњу тога дана, која је више одмарала него замарала. Боравак у природи један је од главних разлога због којег смо се пријавили на ово зимовање, а прелепи резерват природе – Митровац на Тари, био је чист мелем за душу!

Трећера дана уследила је шетња узбрдо, најизазовнија шетња. Претходних година, она је водила до цркве Светог кнеза Лазара, али смо се ове године одлучили на мало дужи пут, како бисмо видели жичару. У повратку, свратили смо у кафић како бисмо се окрепили и попили чај или топлу чоколаду.

По повратку, дочекао нас је спремљен ручак. Пасуљ професора Славка постао је неизоставни део нашег боравка на Тари и сви смо га нестрпљиво ишчекивали. Шетња по Митровцу уследила је након одмора.

Последњи дан зимовања био је најнапорнији. Успињање до видиковца Ослуше представљало је нову стазу за коју су се наши професори одлучили ове године. Ми, ученици, нисмо знали шта да очекујемо. Међутим, предиван поглед у свима нама разбио је дотадашњу скептичност. Видиковац Ослуша је природан и простран локалитет на тзв. Равној Тари, удаљен око 8 км од Митровца. Опремљен је клупама, столовима и дрвеним надстрешницама, свим оним што је било неопходно за одмор. Са овог видиковца пружа се поглед на Дрину, Босну и Бајину Башту.

Уобичајено, током вечери, одмарали смо се и дружили уз музику и друштвене игре. А тог, последњег дана на Митровцу, окупали смо се око логорске ватре и сумирали утиске о зимовању. Пили су се рум и чај, пекле кобасице и уживало у преосталим сатима на Тари.

Следећег јутра, после напуштања вила у којима смо одсели, упутили смо се ка Дрвенграду. Махом већ упознати са Дрвенградом, и овога пута били смо презадовољни и одушевљени. Попила се кафа, појео сендвич, по која пљескавица и причало о претходним данима које смо провели на једној од наших најлепших планина.

Dana 25. februara je u našoj školi održana priredba, u organizaciji prof. Senke Jankov i prof. Radovana Francuskog, povodom Dana sećanja na žrtve holokausta. Naši đaci su se i ove godine prisetili koliko je zaista bitno da se sećamo svih neđužnih života koji su tako lako bili oduzeti. Pisma Hilde Dajč, žrtve logora Staro sajmište, čitali su učenici III i IV razreda, Na osnovu njenih pisama, napravljena je grafička novela. Ovu izložbu možete videti u Zrenjaninskoj gimnaziji.

ФИЛОЗОФСКА РАЗМЕНА

С ГИМНАЗИЈОМ „СЛОБОДАН ШКЕРОВИЋ” ИЗ ПОДГОРИЦЕ

Филозофска размена између Зрењанинске гимназије и гимназије „Слободан Шкеровић“ из Подгорице започета је 2015. године. Циљеви размене су развој индивидуалне грађанске свести, подстицања става о различитим аспектима и облицима слободе, дефинисање другог и другачијег, култивисање критичких способности и вештине заједништва у филозофском дијалогу. Теме су конципиране с циљем да унапредју ученичка знања у области филозофије, етике, историје и политике. Професорка Александра Максић, заједно са професорком Јасминком Милошевић, уједно и координаторком размене, и ове године узвратила је посету Црној Гори са својим ученицама у периоду од 6. до 8. фебруара, која је прошла у веома доброј и креативној атмосфери. Учеснице у размени биле су гимназијалке Дуња Драгић, Марина Белча, Лорена Сурдучан и Мина Бјелоглав.

Овогодишња тема била је „Агенда 2030. и космополитизам“, која је сама по себи врло широка и која нас је подстакла на размишљање и дискусију. Поред тога што смо присвојиле мноштво знања и кроз веома занимљиве радионице, максимално прошириле наше видике, упознале смо групу дивних и инспиративних људи. Слободно могу да кажем да смо склопиле пријатељства на дуге стазе, јер добитна комбинација је када мледе људе повеже иста ствар. Посета је била кратка, али смо имале сасвим довољно времена да покажемо наше знање и исказамо наше идеје и мисли, али и да чујемо шта друга страна мисли. „Посебно смо захвалне професорки Александри Максић која нам је омогућила да стекнемо ово дивно искуство“, рекла је Марина Белча (IV1).

Филозофија нас учи како да пребродимо животне недаће, отварајући широк спектар, путеве и раскрснице где се укрштају разне мисли. Како је и сам Платон говорио: „Чезња за филозофијом је искра у души која, када се једном запали, одржава и више не гаси.“

Душица Пиперски II-3

ПРОЈЕКАТ EURIJADE - RAZMENA UČENIKA U HOLANDIJI

Projekat Euriade može u mnogome da pomogne mladim ljudima u sticanju novih znanja i iskustava. Od prvog dana, program je bio raznovrstan i veoma obiman, često smo bili zauzeti po ceo dan. Projekat je počeo odlaskom na Mozartov „Rekvijem“ u pozorištu u Herlenu koji je bio neverovatan. Zatim obilazak Tehnološkog centra, poseta raznim muzejima, obilazak grada Ahena i susret sa gradonačelnicom s kojom smo imali priliku da razgovaramo. Takođe, imali smo priliku da razgovaramo i s guvernerom oblasti Limburg i da postavljamo pitanja na teme iz politike, ekonomije i slično.

Mnogi učesnici bi verovatno izdvojili posetu „Energetikonu“ gde smo proveli dosta vremena slušajući o životu i poslu rudara, kao i o energiji uopšte. To je bio jedan od lepših muzeja koji smo posetili i cela priča bila je izuzetno zanimljiva.

Prezentacija Inga Heschela, bioinženjera u Herzogenrathu, bila je realizovana tako da nas zainteresuje za taj posao.

Ne mogu a da ne spomenem fenomenalne koncerte kojim smo skoro svake večeri prisustvovali. Imali smo priliku da uživamo u neverovatnim bojama instrumenata koji su nam dočarali i približili klasičnu muziku.

Marina Belča IV1

Најупечатљивије су, по мени, биле „Позоришне вежбе“, где смо са глумицом Валери имали прилику да се опробамо у улози глумца. Њега енергија и покретљивост су ме одушевиле, она је тинејџер у телу жене. Најбољи део је то што су сви старији тамо људи активни и што уживају у животу. Често смо се опробавали и у улози новинара јер смо после сваког концерта или састанка могли да постављамо разноварна питања.

Милица Баждар III-5

RAZMENA U NEMAČKOJ

Putovanja kao putovanja predstavljaju mogućnost upoznavanja drugačije kulture, jezika, običaja i tradicije. Ali naše putovanje ima na sebi krunu prijateljstva. Pored sticanja znanja i diskusija na zadatu temu – „Red, kaos i moć“, učenja o istoriji područja, mi smo usput stekli nezaboravno iskustvo i još značajnije - divne prijatelje. Program nam je dozvolio sve - radionice u prepodnevima, a kasnije i slobodno vreme. Imala sam tu sreću da budem u jednoj izuzetno požrtvovanoj porodici koja se trudila da svaki moj provedeni trenutak u Nemačkoj učine nestvarnim. Pored toga što su me vodili u obilazak Aachen-a, velike

Arene „105“ za klizanje, odveli su me i u Holandiju u Roermond. Sa sobom sam ponela divna sećanja i radujem se dolasku učenika, naših nemačkih vršnjaka u Zrenjanin.

Nataša Gardinovački II-4

I JA SAM BILA U NEMAČKOJ

U početku sam se pomalo plašila odlaska od kuće. Negde duboko u sebi sam strepela i pitala se: kako li će me i da li će me u opšte prihvatiti porodica u koju dolazim; šta li će misliti o meni? Sada, kada odmotam film unazad, bez razmišljanja bih se vratila ili ponovo prijavila na razmenu. Smatram da je razmena pravi način da od malena upoznajemo nove ljude, kulture i da sagledamo život iz nekog drugog ugla. Lično, najbolji utisak mi je, pored druželjubive porodice u kojoj sam bila, ostavio red i disciplina koji se kod njih uče od malih nogu. Nedelja provedena sa mojom „novom“ porodicom promenila je moj život za 180 stepeni u svakom smislu; postala sam strpljivija i počela da organizujem svaki svoj dan. Takođe, mnogo bolje pratim i razumem časove nemačkog jezika.

Bila sam smeštena kod porodice Nad, za koju imam samo reči hvale i ljubavi. Od samog početka su me prihvatili kao svog člana. Uživala sam u slobodnim prepodnevima ili popodnevima časovima koje sam provodila sa Majom (domaćinom) i njenom mlađom sestrom Milom uz društvene igre. Najteže mi je pao rastanak i jedva čekam da vidim sve sa razmene ponovo.

Nedostajace mi svaki Jenny-n ukusni ručak, Stipovo prepričavanje doživljaja iz Hrvatske kao i ponavljanje hrvatskog jezika, svaki večernji razgovor sa Majom (koji bi često potrajao do kasno u noć), ali najviše od svega mala Mila od koje nisam mogla da se odvojim na rastanku, jer sam je za tih nedelju dana zavolela kao rođenu, mlađu sestru.

Svakome bih preporučila da se prijavi na razmenu jer upoznavanjem zemalja koje posećujemo, upoznajemo sebe i gradimo svoju ličnost i karakter.

Teodora Gerbeš II-4

ИНТЕРВЈУ С ПРОФЕСОРОМ РАДОВАНОМ ФРАНЦУСКИМ

• *Да ли сте од почетка средњошколског образовања желели да се бавите историјом?*

Искрено, у вашим годинама сам размишљао о стварима које нису имале везе са оним чиме ћу се бавити. Преокупација су ми биле музика, дружење, баскет са другарима, изласци викендом. Као матурант, како се приближавао завршетак Гимназије, почео сам озбиљније да размишљам о студирању и будућој професији.

• *Да ли сте увек били заинтересовани искључиво за друштвене науке? Које сте предмете највише волели док сте похађали Гимназију?*

Да, увек сам исказивао интересовање за друштвене науке. Током средњошколског образовања, највише сам, осим историје, волео психологију, социологију и филозофију, док су ми предмети природних наука били мање омиљени, што је утицало и на нижи степен заинтересованости за њих. Касније сам увидео да постоји нераскидива веза између свих знања, било да се односе на друштвене или природне науке, те покушавам да обновим своја знања из природних наука, колико ми то време дозвољава. Ученицима бих рекао да искористе могућност за стицање знања у Гимназији из свих предмета јер им се таква шанса више неће указати.

• *Да ли се угледате на неког професора који Вам је предавао током Ваших школских дана?*

Од професора у Гимназији издвојио бих професорицу психологије Милицу Велимировић, која ми је данас колегиница – на шта сам веома поносан, због занимљивих часова и односа који се заснивао на уважавању ученика. Током студирања, највећи утисак на мене, али и на многе моје колеге из групе, оставио је професор Бранко Бешлин, који нам је држао вежбе из Историје новог века.

• *Колико дуго предајете у овој школи и да ли имате у плану још ваннаставних активности везаних за ваш предмет?*

Постао сам професор Зрењанинске гимназије септембра месеца 2006. године, а што се тиче ваннаставних активности, планирам да више пажње посветим локалној историји у наредном периоду, јер сматрам да је она неправедно запостављена, а одговорност за то је и на нама, професорима историје.

• *Шта бисте поручили ученицима који се интересују за студије историје?*

Питање је изузетно тешко с обзиром на чињеницу да постоји немали број професора историје који након завршених студија немају могућност да раде у струци. Одлуку о томе шта ће студирати, ученици морају донети у складу са својим интересовањима, али и реалним параметрима који се тичу перспективности неког занимања. Могућности везане за посао, након завршених студија историје односе се на рад с ученицима у основним, средњим школама и високошколским образовним институцијама, као и на рад у установама културе, попут музеја или архива.

Оливера Секулић II-4

ИНТЕРВЈУ С ПРОФЕСОРКОМ ДУШИЦОМ МИТИЋ

Зашто сте се одлучили за позив професора?

Моја мајка је учитељица и ја сам уз њу заволела рад са децом, чак сам желела да будем васпитачица и радим у забавишту. Међутим, када сам у вишим разредима основне школе открила сласт и страст читања, спојила сам та два интересовања и даље образовање усмерила тако да postanem професор књижевности. То значи да сам у гимназији завршила друштвени смер и да сам на Филолошком факултету завршила студије јужнословенских и опште књижевности. Тако сам целог живота радила оно што волим: да се дружим са ђацима и литературом.

Сада сте у пензији, али који део посла Вам је био најдражи?

Најдража ми је била интеракција на часовима. Кад су ученици заинтересовани да постављају проблеме и трагају за одговорима на питања која им је књижевно дело поставило, увек се развије дискусија која је одраз схватања, искуства, тежњи једне генерације. А те дискусије су, колико год да су поводом сличних ситуација, од генерације

до генерације различите. То ми је увек причињавало задовољство јер сам тако упознавала нове младе људе и пратила промене у друштву сагледавајући њихове ставове. Дешавало се и да ме изненаде, нарочито сада пред пензију све више сам се уверавала колико се разликују ставови старијих и млађих генерација.

Осим овога, много сам волела рад у слободним активностима. Подстицали смо једни друге што је омогућавало ослобађање њихових талената и покретало мноштво различитих садржаја, од уређивања школског листа до приређивања рецитала, обележавања стваралаштва великих писаца или организовања малих глумачких представа. Најлепше у слободним активностима је управо то што се упознајемо и повезујемо по склоностима, то је шире од обавезне наставе, а трајније остаје у сећању.

Како проводите слободно време, чиме се бавите?

Пре свега, дружим се са мени драгим особама. Жива реч, присност разговора не може да се замени кликовима, лајковима и прегледом туђих профила или слика. Шта ће ми слика ако могу да попијем кафу и видим се „уживо“ са пријатељима! Сада имам, најзад, много више времена, па много читам, али открила сам и благодет поподневних ТВ серија (Убиства у Мидсамеру, рецимо). Спорт је увек заузимао значајан део мог интересовања, кад су Олимпијске игре или нека велика првенства у кући нам је одувек било ванредно стање, а сада могу да посматрам све што ме интересује на миру, од атлетике до кошарке (коју највише волим). Много волим и филм, али како нас ТВ заглупљује бескрајним репризама, радујем се викендима кад са синовима гледам оно што „скину“ са интернета (недавно ме је филм Дечак у пругастој пиџами баш дотакао). Раније ми је хоби био израда таписерија, али нешто сам то у последње време занемарила. Највише сам радила за синове и њихове пријатеље делије таписерије са симболима Црвене звезде.

У сарадњи са школским педагогом, Александром Суботић, и великим бројем ученика годинама сте обликовали школски лист и давали му живот. Мислите ли да је „Пут“ битан за нашу школу, треба ли да наставимо традицију досадашњих школских редакција?

„Пут“ је битан у буђењу и одржавању друштвеног живота гимназије. Настао је из потребе ученика да јавно кажу шта мисле о школи и друштву којем припадају, као и да свој таленат, било то писање есеја, хуморески, сатире и поезије, или цртање и фотографија, обелодане не да би се прославили, већ да би изашли из калуца свакодневних планова и часова. Ту потребу су препознале психолог школе, Милица Велимировић и педагог, Александра Суботић, тако да „Пут“ постоји захваљујући залагању „пепси“ службе

(овај акроним је и настао у тој дивној, духовитој, првој генерацији редакције школског листа). Ја сам се прикључила раду као неко ко ће одговорати за коректност и писменост радова, али су ме ђаци толико обузели својим ентузијазмом да сам потпуно припала том свету креирања листа. У нашем тимском раду је тајна постизања онога што сте назвали „ давање живота“ листу. Тај ентузијазам препознајем у вама, садашњој генерацији која се бори за опстанак листа и то ме радује. Лепо је видети младе који се не питају зашто баш ја, не чекају да им се каже шта и како треба, не мисле нека неко други уради... Треба да наставите традицију постојања школског листа јер тиме се потврђује постојање индивидуалности ваше генерације, особеност вашег времена, вашег размишљања, вашег стила и израза.

Професори се на часовима стално жале како ученици „нису као што су некада били“, да су се времена променила и да је технологија уништила све. Присутствовали сте многим променама у школству током своје каријере, па нам реците, шта се то по Вашем мишљењу променило на боље, а шта на горе?

Наравно, није све као што је било, то је неумитно и тако треба да буде. Ђаци нису као што су некад били и у позитивном и у негативном смислу. Ипак, мислим да професори, када се жале на садашње ђаке, пре свега мисле на заинтересованост ученика. Нама се чини да су раније генерације, којима смо ми и наша реч на часу били главни извор информација, биле радозналије и спремније да на часу нешто науче. А тиме и час није био досадан, они су били активни на часу – пратили су, размишљали о ономе што чују, питали су или објашњавали... Највећи проблем данашњим ђацима је досада на часу, а ја бих рекла да им је досадно јер не слушају и не прате оно што се одвија, вероватно мисле на све дивне поруке и позиве које пропуштају па им опада интересовање за час. Делује да немам разумевања за ђаке, али није тако, ја немам разумевања за површност. У вашу одбрану, мислим да је промена на горе настала и због лоших, неусклађених и непримерених програма у настави. У неким захтевима се претерује, као да неће бити студирања које треба да вам прошири знање, па све сада морате да савладате. А вас то не интересује и онда одустајете и од основног, потребног. Осим тога, предмети који се прожимају немају усклађене програме. Дакле, треба да се побољшају обе стране – ђаци да су заинтересованији, а професори да су толерантнији.

И за крај, питање које постављамо сваком професору: шта бисте поручили гимназијалцима?

Цитираћу Шекспирову мисао: „Свет је онолико занимљив колико смо ми радознали“!

L'entretien avec Simon

Simon Schoonbroodt, un associé de l'Institut français de Serbie, a partagé son expérience d'études à l'étranger avec les lycéens.

1. Qu'est-ce que tu aimes le plus en Serbie?

Les personnes que j'ai pu rencontrer, que ce soit les professeurs, les collègues de travail, ou tous les élèves et étudiants. Je préfère généralement connaître des gens, leurs expériences plutôt que visiter le pays quand je suis à l'étranger. Je n'ai pas été déçu ici, toutes les personnes avec qui je travaille ou j'interagis sont très agréables et très intéressantes!

2. Combien de temps envisages-tu rester ici et pourquoi?

Mon contrat de stage se termine le 29 juin, en même temps que mon visa. Je suis encore étudiant, en dernière année, donc j'ai encore pas mal de travail universitaire à effectuer avant de réfléchir à mon futur proche. Mais pourquoi pas rester en Serbie! Mais je dois terminer l'objectif que je m'étais fixé : terminer mon master et profiter de ma super expérience à l'étranger au maximum.

3. Comment passes-tu ta temps libre?

J'ai finalement un emploi du temps assez chargé avec mon stage, donc je dispose d'un temps assez limité! Mais quand j'en ai, j'aime bien me promener, lire, jouer aux jeux-vidéos et apprendre des langues!

4. Quels sont des différences importantes entre l'endroit où tu habitais et l'endroit où tu habites maintenant?

Je viens d'une petite ville au sud de la France, où tout le monde se connaît. J'aime être à l'étranger et repartir de zéro, sans contact, sans connaissances, car ça me pousse à faire des choses que je ne ferai pas habituellement.

La plus grosse différence selon moi tient au caractère des gens. J'ai l'impression qu'ils sont plus directs ici, moins timides, et ça me plaît énormément (et pourtant, je suis moi-même assez introverti!).

Une différence majeure aussi, c'est le relief... C'est bête, mais je n'ai jamais vécu dans un endroit aussi plat, c'est assez déroutant, et ça influe beaucoup sur l'ambiance, l'architecture et l'atmosphère de la ville!

5. Comment l'arrivée ici est affecté ta vie?

C'est ma troisième année intégrale à l'étranger et je commence à être habitué aux déménagements et aux changements d'environnement. Je suis quelqu'un qui s'adapte très facilement à tout, donc je n'ai pas eu de problème particulier. Mes déplacements et ma vie en Serbie m'ont juste confirmé le fait que je voulais rester vivre à l'étranger, ou que ce soit. J'aime le fait que les événements du quotidien (aller faire ses courses, demander des informations, boire une café) soient rendus un peu plus difficile par le fait de ne pas connaître parfaitement la langue par exemple. De cette manière, on a l'impression d'apprendre tout les jours et de ne pas avoir de routine bien construite. C'est parfois

stressant comme la fois où ma voiture s'est fait emporté par la fourrière, mais j'adore!

6. Qu'est-ce que tu planifies pour l'avenir?

Je n'ai pas trop d'idées pour l'avenir encore. J'ai eu la chance d'effectuer plein d'emplois très variés, où je me suis beaucoup plus : serveur, cuisinier, agent d'administration, animateur, professeur de la maternelle au lycée... donc ça rend le choix d'une activité ou d'une profession très difficile! En ce moment, j'ai envie de suivre une formation technique à l'étranger (dans le bâtiment, la restauration, la menuiserie), pour apprendre à faire quelque chose de concret avec mes mains, ainsi qu'apprendre en même temps une nouvelle langue.

Intervju sa Simonom

Simon Schoonbroodt, saradnik Francuskog instituta u Srbiji, podelio je sa gimnazijalcima svoje iskustvo studiranja u inostranstvu.

1. Šta ti se najviše sviđa u Srbiji?

Ljudi koje sam upoznao, bilo da su to profesori, saradnici ili svi učenici. Najviše volim da upoznajem ljude, i da slušam njihova iskustva, to radim radije nego da posećujem državu kad sam inostranstvu. Nisam se razočarao ovde, svi ljudi sa kojima radim ili imam bilo kakvu interakciju su veoma ljubazni i zanimljivi!

2. Koliko dugo planiraš da ostaneš ovde i zbog čega?

Moj ugovor o stažiranju mi ističe 29. juna, u isto vreme kao i viza. Još uvek sam student, na poslednjoj godini fakulteta, tako da još uvek me čeka mnogo akademskog rada pre nego što budem mogao da razmišljam o bližoj budućnosti. Ali zašto ne ostanu u Srbiji! Ali moram prvo sa ostvarim cilj koji sam sebi postavio: da završim master studije i da maksimalno uživam (u svom iskustvu) u inostranstvu.

2. Kako provodiš slobodno vreme?

Imam već prilično poopunjen (zauzet) raspored zbog stažiranja, tako da mi je vreme poprilično ograniče-

no. Ali kada imam slobodnog vremena, volim da idem u šetnje, da čitam, da igram igrice na kompjuteru i da učim jezike!

3. Koje su bitne razlike između mesta gde si živeo i mesta gde živiš sada?

Dolazim iz malog grada na juga Francuske, gde se svi poznaju. Volim da budem u inostranstvu i da počnem od nule, bez kontakta, bez poznavanja, jer me to tera da radim stvari koje obično neću raditi. Po mom mišljenju, najveća razlika je u karakteru ljudi. Imam utisak da su ljudi ovde direktniji i manje stidljivi, i to mi se mnogo dopada (a ipak sam i sam prilično introvertan!). Glavna razlika je i olakšanje... Smešno je, ali nikad nisam živeo u tako „ravnom“ mestu, vrlo je zbunjujuće i mnogo utiče na ambijent, atmosferu i arhitekturu grada!

4. Kako je dolazak ovde uticao na tvoj život?

Ovo je moja treća puna godina u inostranstvu i počinjem da se navikavam na kretanje i promene okruženja. Ja sam neko ko se veoma lako prilagođava na sve, tako da

nisam imao nekih posebnih problema. Moja putovanja i život u Srbiji su samo potvrdila da želim da živim u inostranstvu. Volim činjenicu da su svakodnevni događaji (odlazak u kupovinu, traženje informacija, odkazak na kafu) malo otežani činjenicom da se jezik ne poznaje savršeno, na primer. Na taj način se stiče utisak da se uči svaki dan i nema dobro konstruisane rutine. Ponekad je stresno, kao onda kada mi je pauk odneo auto, ali ipak to obožavam!

5. Šta planiraš u budućnosti i šta bi poručio mladima?

Nemam mnogo ideja vezane za budućnost. Imao sam prilike da se bavim mnogim različitim poslovima gde sam radio svašta, bio sam: konobar, kuvar, administrativni agent, animator, profesor maternjeg jezika (francuskog) u gimnaziji... tako da je odabir aktivnosti ili profesije veoma težak! U ovom trenutku želim da pohađam obuku u inostranstvu (da radim u zgradi na restauraciji i stolariji), da naučim da radim nešto konkretno rukama, a istovremeno da učim neki novi jezik.

Arthur Rimbaud-Sensation

Par les soirs bleus d'été, j'irai dans les sentiers,
Picoté par les blés, fouler l'herbe menue :
Rêveur, j'en sentirai la fraîcheur à mes pieds.
Je laisserai le vent baigner ma tête nue.
Je ne parlerai pas, je ne penserai rien :
Mais l'amour infini me montera dans l'âme,
Et j'irai loin, bien loin, comme un bohémien,
Par la nature, heureux comme avec une femme.

Artur Rembo- Osećaj

Do plavih letnjih večeri, ići ću na staze,
Preplavljen pšenicom, gazeći malu travu:
Sanjar, osetiću svežinu na nogama.
Pustiću da vetar opere moju golu glavu.
Neću govoriti, ništa neću misliti:
Ali beskrajna ljubav će se uzdići u moju dušu,
I ići ću daleko, daleko, kao ciganin,
Po prirodi srećan, kao sa ženom.

Превела: Теодора Шиклошић, III2

DEL F u školskim ustanovama: Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja Republike Srbije i Ambasada Republike Francuske u Srbiji uspostavili su od 2010. godine program koji omogućava školskim ustanovama u Srbiji da organizuju za svoje učenike polaganja DEL F-a, međunarodno priznatog ispita nivoa znanja francuskog jezika koji sprovodi Ministarstvo prosvete, visokog obrazovanja i naučnog istraživanja u Francuskoj. Ovaj ispit vrednuje znanje francuskog jezika za nivoe A1, A2, B1 i B2. Svakog proleća Francuski institut organizuje polaganje u više od 100 školskih ustanova koje imaju posebnu akreditaciju za ovaj program od Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja Republike Srbije i Ambasade Francuske u Srbiji. Prednost ovog programa je što đaci polažu ispit upola cene, bez obzira na nivo znanja. Naša gimnazija je postala članica ovog programa od 2017g., pa se od tada polaganje za Delf diplomu odvija i u okviru naše ustanove.

Foto: Isidora Veličković

Руско вече

У Народном позоришту „Тоша Јовановић“ одржано је, сада већ традиционално, вече руске културе под називом „Русија кроз време и простор“. Професорица Ирина Убовић је овим програмом учијем је извођењу учествовало више од 60 гимназијалаца и неколико професора публици приближила битне догађаје из руске историје, руске пределе и културу.

Они који су успели да пронађу место у позоришту имали су прилику да чују извођење руских песама хора и солиста, да виде како то изгледају руски фолклор и валцер, да послушају разне рецитације и уживају у једном глумачком комаду.

Читава приредба поновно је изведена 6. јуна у Руском центру за науку и културу у Београду.

Foto: Isidora Veličković

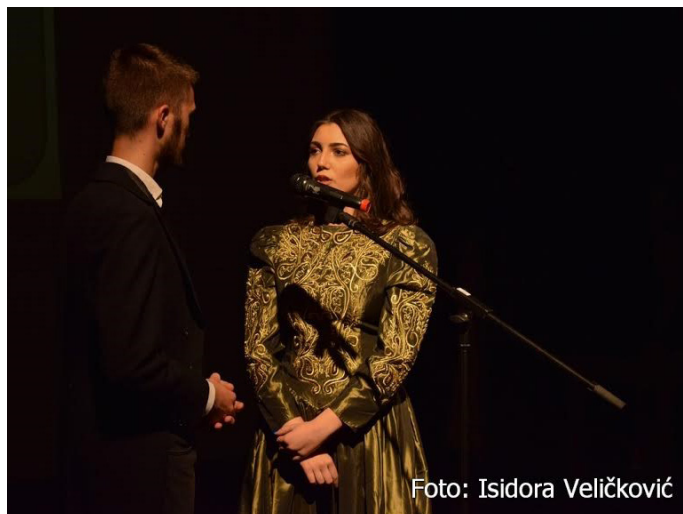

Foto: Isidora Veličković

Успеси на такмичењима из руског језика

На конкурс рецитатора Руског дома четворо ученика гимназије, освојило је награду, која укључује и боравак на Криму у Међународном оmlадинском центру „Артеќ“. На републичком такмичењу из руског језика Димитрије Левајац (4-10) освојио је прво место у специјалној категорији, док су Милица Јоцић (4-10) и Александра Станков (4-1) поделиле треће место.

Александра Станков је у децембру 2018. године освојила треће место на Међународној олимпијади руског језика на Институту „Пушкин“ у Москви у конкуренцији из 40 земаља.

Ко једном посети Москву, посетиће је бар још једном

Током нашег прошлогодишњег боравка у Москви, професорка нам је рекла да ко једном посети Москву посетиће је бар још једном. И испунило се. Поново сам била у прилици да видим дивну престоницу Русије, земље чији сам језик неизмерно заволела, а кроз језик, почела је да ме занима и сама држава, њена историја, култура, обичаји и уметност. Москва је већ била окићена и завејана снегом. Та чаролија само је још додатно допринела томе, да ово такмичење остане незаборавно. Чим сам добила позив почеле су припреме, које су биле дуге, темељне и напорне. Професорка, којој дугујем велику захвалност, радила је пуно са мном, трудећи се да ме припреми на најбољи могући начин. Од почетка сам знала да је такмичење тешко и да је конкуренција јака,

али одлучила сам да дам све од себе. Нисам се надала превише, да се касније не бих разочарала. Међутим, када су међу награђенима изговорили моје име била сам пресрећна, свесна да је то велики успех. Подршка и честитке како професора, тако и пријатеља, учиниле су моју срећу још већом.

Највеће задовољство било је ипак, наћи се међу људима који говоре дивним руским језиком, упознати их, спријатељити се са њима. Проводили смо много времена заједно дружећи се на екскурзијама, у позоришту, на самом институту и у хотелу.

Сами испити били су стресни, са великом дозом треме, али након тога имали смо времена за дружење и разгледање прелепе Москве. Ово такмичење помогло ми је да донесем пресудну одлуку везану за моје будуће школовање. Од како сам заволела руски језик сан ми је био да студирам у Москви. Међутим, увек ме је плашила удаљеност од родитеља и пријатеља, као и то да ли ћу се снаћи у том огромном граду. Након овог искуства, више немам сумњи. Наравно да ће ми бити тешко, али ово путовање помогло ми је да схватим да је баш то оно што заиста желим. Планирам да упишем руски језик на Институту руског језика, на којем се одвијало финале такмичења. Жеља ми је да доведем знање руског језика до савршенства, а томе ће наравно допринети и само окружење, чаробни руски језик у величанственом граду.

Александра Станков IV-1

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ
ИНСТИТУТ РУССКОГО ЯЗЫКА
ИМ. А.С. ПУШКИНА

Priča Damjana Malajeva The Baggage

He let the cold air slip under the sheets. A proven method for raising him up. “Bloody rain again. A few snowflakes would be better.” Entering the living room to find a massive black monolith petrified him. The man’s dreamy condition, as well as the cup he was holding, shattered into pieces.

Two metres tall, the monolith stood at the very centre of his living room and its presence deeply disturbed the man. No drag marks. No signs of a violent entry. He had given the key to no one. The large glass-like ‘sculpture’ had apparently materialised there.

Ever since he moved from Novi Sad, his life and living space have been a mess. He could see his disfigured reflection on the cold surface of the object, Picasso’s style. He stared at it. It stared back. While sitting there, he reminisced the pleasant life he had been leading in his old flat. A headache started.

Under the shower he realised how distorted his life had become. He owes it to the first imprudent decision he had ever made, the one which had brought him to London. The man sobbed.

Returning to the living room he saw the monolith had disappeared without a trace. A great wave of relief splashed the man. Tidying up his flat had never felt so right. Through the window he watched the Thames dancing non-rhythmically under the heavy rain. He found it to be rather beautiful.

Fallen Angels

I once heard a rumour that if you find a feather of a fallen angel he’ll always follow you, and that his spirit will always protect you. I once found such a feather, and I once met a fallen angel, but instead of tracing my steps, he tried to take the feather back.

Too bad it was already too late, for his heavenly nature was permanently changed after his fall.

He didn’t feel like an angel anymore, like a marvelous creature he in reality was. Suddenly, he realized the heaven was far away and home wasn’t home anymore.

Therefore he had decided to stay, just like many other fallen angels, trying to fit in a world of greed and evil.

And if you look closely, you can see them, wandering around, wishing for better life and impossible things; still good in heart and with a wonderful mind. They could not be corrupted.

Those fallen angels have picked up jobs, trying to fit in: they are now painters, poets, singers, mad scientists, dancers and florists. They are the people you look at and think “they are too good for this world”, and it’s because they truly are. It’s because they’re not from this world, and never will be. They were always meant to stick out, with their broken, featherless wings.

Gordana Stojanović 3-2

No, don’t come to me

Ne, nemoj mi prići! Hoću izdaleka
da volim i želim tvoja oka dva.

Jer sreća je lepa samo dok se čeka,
dok od sebe samo nagoveštaj da.

Ne, nemoj mi prići! Ima više draži
ova slatka strepnja, čekanje i stra’
Sve je mnogo lepše donde dok se traži,
o čemu se samo tek po slutnji zna.

Ne, nemoj mi prići! Našto to i čemu?
Izdaleka samo sve ko zvezda sja;
izdaleka samo divimo se svemu.
Ne, nek mi ne priđu oka tvoja dva!

No, don’t come to me. I want from afar
To love and desire the thought of your two eyes.
For happiness is only dear when it’s being waited for,
When it gives a hint from itself within.

No, don’t come to me. There is more allure
In this sweet apprehension, waiting and fear.
All is much more nicer
As long as it’s being sought still,
And if known by the foreboding that’s near.

No, don’t come to me! Why that and what for?
Only from afar everything shines like a star;
Only from afar we admire all.

No, may your two eyes stay from me far.

Teodora Šiklošić III-2

Memories

Staring out the window,
Sadness rises in her eyes-
Again she sees that widow
As she walks by and cries.

When her husband died,
The widow threw away his things-
It was hard to look as she tried
To erase so many memories.

But memories are not things,
That you can touch and see-
Memories are birds with wings,
They come and then they flee.

She saw it then,
The eyes filled with tears and pain-
The widow didn’t forget the man
And all she did- she did in vain.

Now the widow wonders around,
Searching for birds that flew away-
Collecting memories that she found
And begging them to stay.

Gordana Stojanović III-2

Remember

We gaze into the future
Always looking forward,
But we also keep forgetting
The things that made us happy,
And held our souls,
Now all of that seems so small.
We make new plans
Marching like some robots,
Living by our own commands.
But, do you ever ask yourself
What has happened before?
What lies beneath
Your old hopes and dreams?
Maybe a friend or two
Who were always beside you?
You should remember the past,
Sometimes the best things
Are not the ones that last.

Teodora Šiklošić III-2

Интервју с Јустусом Шалом

Јустус Шал (Justus Schaal), осамнаестогодишњи волонтер из Берлина, боравио је у Зрењанину од почетка октобра 2018. до 22. фебруара 2019. Године. Захваљујући немачкој организацији „Kulturwelt”, Јустус је помагао око наставе немачког језика у нашој школи, с проф. Добрилом Петровић као главним ментором. За то време, док је боравио у Србији, упознао се са српском историјом, културом и топлом добродошлицом свих који су имали прилику да се с њим друже и раде. У наставку овог текста следи интервју с нашим Немцем – волонтером.

Како си реаговао када си сазнао да ће те послати у Србију?

Као и већина Немаца, нисам имао неко велико предзнање о Балкану и Србији, али истог момента кад сам сазнао да идем у Србију, бацио сам се на подробно истраживање. Био сам изненађен стварима које сам сазнао, иако, искрено, нисам испрва имао нека превелика очекивања. Свидео ми се спектар могућности које бих тамо затекао, зато сам на неки начи, већ пре поласка, био заинтригиран.

Како си се осећао кад си стигао овде? Који су били твоји први утисци?

Када сам стигао у Зрењанин, још увек је било лето – тридесет степени целзијуса и јако лепо време. Град ми је, по изгледу, био другачији у односу на сам Берлин и на немачке градове генерално, али ми се зато свидела архитектура и стил градње у самом центру града, што је, на мене, оставило позитиван први утисак.

Какво мишљење имаш о људима овде?

Добрила и сви људи који су ме толико топло дочекали, оставили су јако леп први утисак на мене. Осетио сам се добродошло и оберучке прихваћено. У аутобусу, људи су радо започињали разговор са мном, због чега ми је било драго. По њима се видело да их занимам, баш због тога што нисам одавде. Желели су да причају са мном јер нису имали довољно често прилику да причају с неким странцем у свом граду, било то на немачком, слабом енглеском, па и на самом српском.

Људи су овде занимљиви и радо излазе, док Немци увек имају нешто испланирано. Ако не дође до реализације зацртаног плана, Немац ће одустати, док би Србин увек успео да на било који начин, природно импровизује и то ми се јако свиђа (била то промена плана при изласцима или квар аута).

Како овде испуњаваш своје слободно време?

Путујем, и то доста. С осталим волонтерима широм Србије, обишао сам скоро целу земљу и Балкан за све ово време. Скоро сваког викенда бих отишао до Београда где бих имао предавања с осталим Немцима – волонтерима. Након предавања, имали

бисмо слободно време за разне градске обиласке и ноћне изласке. Такође, био сам и у Нишу, Новом Саду, у Хрватској и на Косову.

Који ти је омиљени град у Србији и због чега?

Искрено, Београд ми је од свих најомиљенији град. Као дете, које је одрасло и живело у великом граду попут Берлина, на неки начин, док сам био у Београду, осећао сам се као код куће. Људи и град су занимљиви, волим када постоје разне опције које би требало да се виде, посете и укусе. Београд је, сам по себи, осим што је престоница и највећи град, један мултикултуран град. Има пуно људи, што га чини занимљивим и маркантним. Галерије, музеји, људи... За ово време, које сам провео овде, сваки пут када бих отишао у Београд, видео бих како се град гради, развија и мења; видео бих како будућност полако долази и у Београд.

Да можеш, шта би променио овде?

Само да зиме буду топлије. :)

Због чега желиш да постанеш политичар?

Да бих променио свет, да животе ситуације људи постану боље; да бих могао да утичем да се ствари промене на боље, а не да само седим и чекам да промена сама од себе „дође“.

Шта мислиш о тренутној ситуацији са Косовом?

Даћу дипломатички одговор: са српске стране гледишта, Косово је од изузетне важности за српску државу, за православље. Имали смо предавања о историји српског нардода, о коренима који потичу са тог простора. Поредили су нам овај случај с протеривањем Јевреја из Јерусалима.

Чињеница јесте да су Албанци на Косову у већини и да Срби морају да се суоче с тим. Нема довољно Срба тамо доле. Разумем да се страхоте непрестано дешавају и да Срби на Косову морају да живе врата до врата с

Албанцима и да им је живот ноћна мора. По мом мишљењу, требало би да се пређе преко тог беса; да се Срби и Албанци удруже зарад бољег. Чињеница је да је Косово област, а историја се у сваком случају не може мењати. Немачка даје глас да се Косово осамостали јер сматра да би нешто боље могло да се створи. Не знам пуно, странац сам, а и био сам кратко овде, али по мени, тако стоје ствари.

Однос Немачке и Француске после Другог светског рата ме је такође подсетило на овај случај. Јелисејски споразум о пријатељству Француске и Немачке потписан је 22. јануара 1963. Међу грађанима вековних непријатеља се, у протеклих пола века, развило изузетно поштовање и пријатељство. То ми је, на неки начин, била прва асоцијација и узор, да је могуће прећи преко немогућег.

Која су, по твојим увидима, најтраженија

занимања у Берлину и Немачкој?

На то питање немам одговор. Није све ствар новца. У Немачкој, шта год желиш да завршиш, од тога после можеш да живиш. У Немачкој је могуће да се заврши уметност, историја, историја уметности итд. Плате се једино разликују у односу на одабир занимања, али сви људи са завршеним факултетом имају аутоматску могућност да одмах раде након завршетка студија, то је једина разлика.

За крај, захвалио бих се свима у школи јер су били тако фини према мени и што су ме тако лепо прихватили. Пријатно сам се осећао када сам ишао на часове, али посебно, желео бих да се захвалим најбрижнијим и најдивнијим професорицама немачког језика: Добрили Петровић, Малини Јовановић, Виолети Перин, Катарини Натарош и Кадар Месман Тинде. Радо бих опет дошао у Зрељанин.

Свасја Полачек III-2

DSD, DELF, - шта је то?

У току су разна полагања, било то возачка или лексичка. За све љубитеље језика, ово је савршена прилика да опробају своје знање на одрђеним нивоима. Знање вокабулара и граматике варира од нивоа до нивоа, а најбоље се зато припрема с професорима, било то у школи или на приватним часовима. Тако практикују и наши ученици општег и друштвено-језичког смера. „Друштвењаци“ се пуном паром спремају на настави; „немци“ за DSD, „французи“ за DELF, а „руси“ за

Марта и априла месеца ове године одржано је полагање за немачку диплому на нивоу А2/Б1 које се одржало у кабинетима наше Гимназије. Ово полагање је бесплатно и може се понављати и у четвртој години, у

случају да ученик није задовољан са својим оствареним резултатом из треће године. За ово полагање спремају се ученици општег и дрштвеног смера, под условом да су изабрали немачки као први страни језик. Ове године за ово полагање биле су задужене проф. Добрила Петровић и проф. Катарина Натарош.

Зато код „француза“ ствари стоје друкчије: 6. априла на Институту у Новом Саду одржало се полагање DELF. Заступљени су нивои од А1 до Б2, при чему се сваки испит плаћа по одређеној цени. Испит се састоји из 4 дела: разумевање текста, слушање, писање и причање (као и за DSD). Ове године проф. Сања Вучуревић спрема ученице: Анастасију Фарбаш (III8), Теодору Шиклошић (III2) и Драгану Бајат (III4).

Свасја Полачек III-2

Kirakós

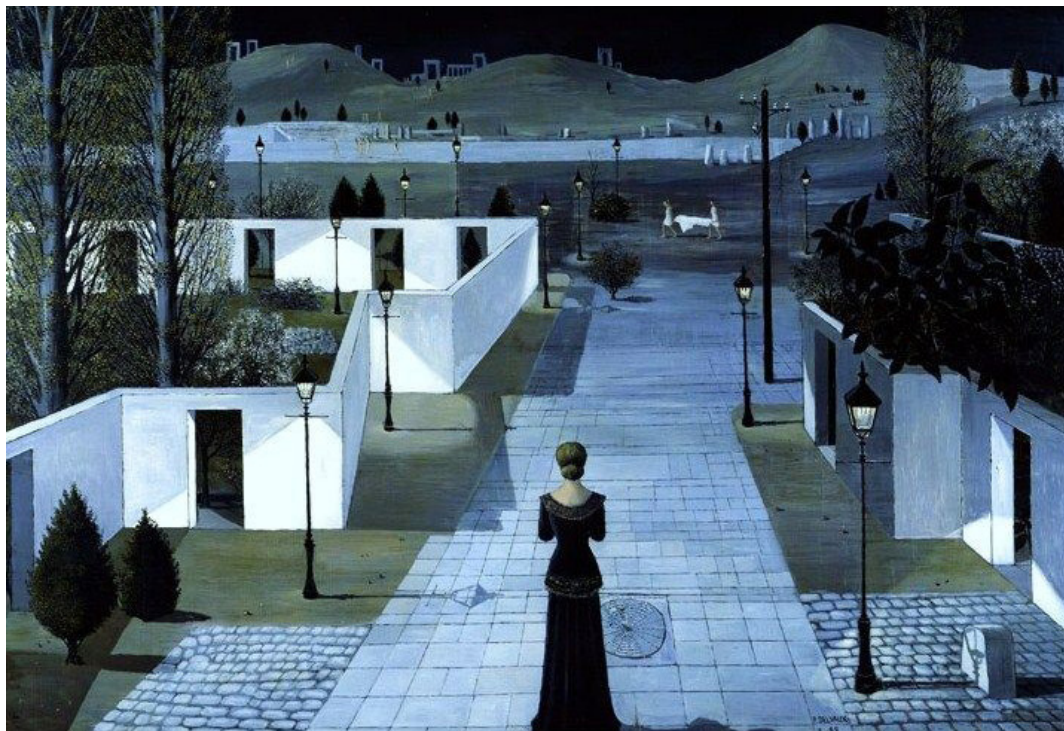
Az élet egy álarcosbál. Erre a bátra nem kapható meghívó, sőt, még a ruhára sem kell túl nagy hangsúlyt fektetni, csupán az a fontos, hogy megtaláljuk a nekünk megfelelő álarcot. Jó lenne, ha a saját magam képében jelenhetnék meg ezen a bálon, de ha nem vagyok tisztában azzal, hogy ki vagyok, akkor soha nem lehetek teljesen önmagam.

Az ember nem mondhatja ki mindig azt, amit igazán érez, hiszen ez néha olyan konfliktusokat indít el, amiket célszerűbb elkerülni még akkor is, ha az egyén saját maga ellen vétkezik. Néha csendben maradok, amikor tudom, hogy a mondanivalóm megsértené a másik félt, és bár ez akár az önzetlenség alternatívájaként is elkönnyvelhető, nem éri meg érte megtagadni a saját érzelmeimet. Olyan, mintha a gondolataimat csak a szőnyeg alá söpörném, és egy vállrántással elintézném: „Kit érdekel? Nem is volt olyan fontos a mondandóm.”

A személyiség az, ami a legjobban meghatározza az embert, és amit lehetetlen teljesen megreformálni, sőt, a rossz tulajdonságokat sem lehet kinőni, csupán elnyomni. Minél jobban törekszem a változásra, minél jobban erőltetem azt, hogy egy új és friss képet alkossak magamról, az nem feltétlenül törli ki a régi énem, annál inkább sakkba állít, ahol bármerre lépek, valamit fel kell áldoznom annak érdekében, hogy fejlődni tudjak szellemileg.

Nehéz határt szabni annak, hogy az ember mennyit árul el magáról valakinek, és mikor jön el az a pont, amikor már túl sokat mondott el. Mindenkinek vannak titkai, ha nyitott könyvként élném az életem, akkor mégis mekkora rész marad meg belőlem magamnak? Fontos az, hogy az emberek ismerjenek, de vannak dolgok, amiket önmagam érdekében meg kell tartanom magamnak, amit meg kell oldanom, és amiből le kell vonjam a tanulságot.

„Széthulltam arra az egy darabra, ami mindig is voltam” mondja Tandori Dezső. Amikor az ember belefárad abba, hogy az álarcait a környezetétől függően váltogassa, amikor kilép azokból a szerepekből, amiket önkéntelenül is eljátszik, akkor tud csak részt venni az álarcosbálban, és akkor rakja össze az élet során elszórt darabkákat, amiből összeáll az egy, igazi én.

Драга Јелена Сергејевна

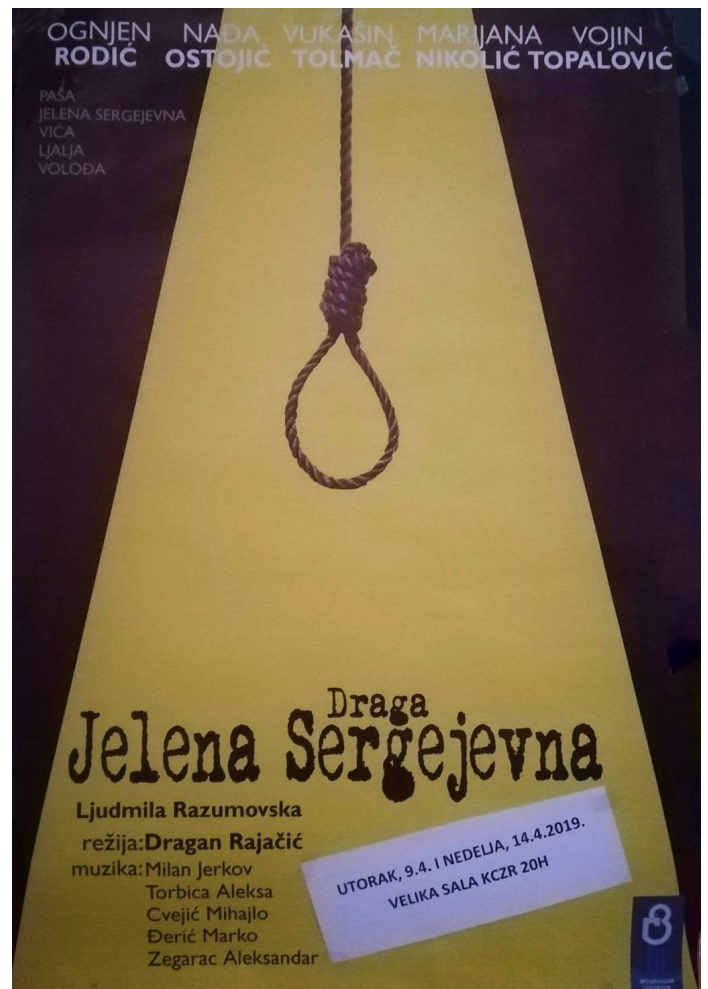
Након низа успешних година рада наше драмске секције коју води професор Драган Рајачић, поново смо имали прилику да гледамо младе гимназијалце у захтевној драми руске списатељице Људмиле Разумовске под називом “Драга Јелена Сергејевна”.

Иако постоји много тога што ово дело чини интересантним, ипак је његова актуелност та која ће највише привући публику. Драма говори о четворо ученика (матураната гимназије) који долазе да посете своју професорку на њен рођендан. Иза ове, наизглед безазлене посете, крије се врло злочеста намера: исправљање матурских тестова. Ученици на разне начине покушавају да убеду своју професорку да им помогне, одакле произилази низ потресних ситуација које на крају ескалирају у неочекиване догађаје.

Премијера представе је одржана 9. априла, а реприза 14. априла у Културном центру.

Глумци: Нађа Остојић, Војин Топаловић, Огњен Родић, Маријана Николић и Вукашин Толмач.

Огњен Родић III

STEM obrazovanje u Zrenjaninu – značaj i iskustva

Skraćenica u nazivu je akronim engleskih izraza za nauku, tehnologiju, inženjerstvo i matematiku, kao osnove za sveobuhvatno, nesegmentisano učenje i život zasnovan na saradnji i razmeni znanja.

Dakle – saradnja, a ne samo takmičenje, i znanje, stečeno na efikasan, široko primenljiv, zabavan i savremen način! Neuporediva prilika da se i na ovim prostorima “uhvati priključak” sa pripremom za kreativan život u budućnosti, nezavisno od mesta na kojem se živi!

Vrlo brojna STEM zajednica širom sveta nudi svakom zainteresovanom profesionalcu obilje materijala za rad i usavršavanje, na opštu korist. Evo, npr linka ka evropskoj mreži raznovrsnog materijala i mogućnosti: <http://www.eun.org/focus-areas/stem>

Najlepše od svega su vrlo pozitivna iskustva dece, omladine i profesionalaca iz našeg grada, koji su se do sada angažovali u ovoj oblasti, uverivši se u vrhunska postignuća učenja i rada po STEM principima..

Naravno da u poznatim društvenim okolnostima kod nas uopšte nije lako obezbediti bar minimalne predulove za ovaj obrazovni koncept, ali značajni efekti i potencijali su neosporni i jasno vidljivi. Za ovu priliku izdvajamo dva događaja, u kojima su aktivno učešće uzeli

učenici i mentorka iz naše škole.

Prvi se odigrao od januara do kraja juna 2018. u Istraživačkoj stanici Petnica, Biznis inkubatoru u Osijeku i tokom online aktivnosti, a drugi par meseci kasnije, 13. i 14. oktobra u Rektoratu Univerziteta u Novom Sadu.

Smatramo da ova iskustva moraju biti uzeta u obzir prilikom donošenja odluka, vezanih za reformu gimnazija.

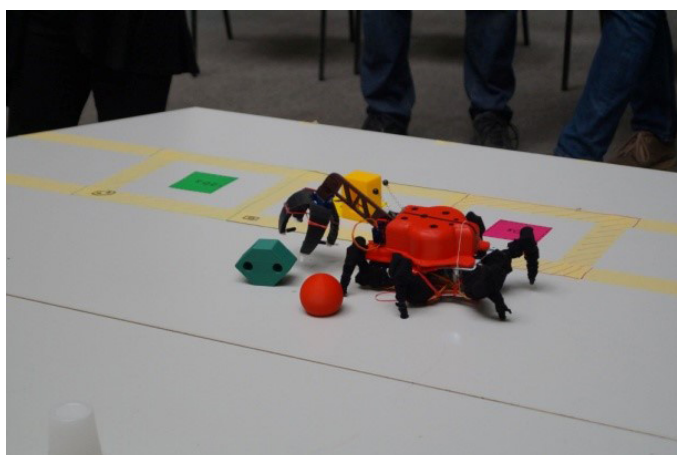
STEM obrazovanje i nove tehnologije u cilju regionalnog razvoja

Zrenjaninska gimnazija bila je jedna od ukupno 16 škola iz Srbije i Hrvatske koje su učestvovala u regionalnom projektu savremenog učenja, a koji sprovode dve respektabilne partnerske organizacije – Istraživačka stanica Petnica i Osijek Software City, pod pokroviteljstvom američkih ambasada iz obe zemlje.

Zrenjaninsku gimnaziju uspešno je predstavljao tročlani tim – učenice trećeg razreda Milica Jankov(IV-10) i Katarina Blagojev(IV-9), kao i profesorka biologije Zorica Radišić. One su provele po pet kreativnih i sjajnih dana u hipermodernim laboratorijama Petnice kod Valjeva i u radnom okruženju IT zajednice Biznis inkubatora Sveučilišta u Osijeku.

– Nekoliko meseci između ova dva susreta rešavani su komplikovani zadaci na robotima heksapodima, koji pružaju velike mogućnosti za razvoj veština budućnosti. Svaki tim koji je uspešno prošao sve faze projekta pod nazivom „STEM obrazovanje i nove tehnologije u cilju regionalnog razvoja“ dobio je heksapoda na trajnu upotrebu – kaže profesorka Zorica Radišić.

Svojevrsna potvrda visokog kvaliteta ovog vrlo zabavnog projekta je saradnja sa nizom vrhunskih eksperata iz oblasti nauke, tehnologije, obrazovanja, preduzetništva i dizajna. Između ostalih, sa đacima se družio i robotičar Kris Mekvin, koji je donedavno radio na aktuelnom programu istraživanja Marsa. On se svih pet dana družio sa

učesnicima treće faze projekta, vidno fasciniran rešenjima srednjoškolaca.

Za one kojima su bitni i konkretni rezultati, imamo čime i da se pohvalimo – obe devojke su bile u timu koji je podelio prvo mesto u aktivnosti Artefact game. Milica je bila član drugoplasirane, a Katarina trećeplasirane ekipe za sklapanje i kontrolu kretanja ultrasonika, a naša „mutira-

na robobubamara“ je pohvaljena za dizajn. Stekla je brojne simpatije, kao i medijsku pažnju.

Posle uspešnog završetka projektnih aktivnosti, u trajnom vlasništvu nam je ostao dragoceni i sofisticirani radni materijal za buduće edukativne aktivnosti.

Timu su se u međuvremenu pridružili i zainteresovani drugi učenici sa kojima nameravamo da nastavimo zajednički rad.

STEM obrazovanje na konferenciji o primeni modernih tehnologija

U Rektoratu Univerziteta u Novom Sadu održana konferencija „Fab Novi Sad Pilot“ – u organizaciji Fab Inicijative, IdeaLab i Maker Srbija, na kojoj je veliki broj učesnika iz sveta primenjene nauke, digitalne fabrikacije, dizajna, ekonomije i obrazovanja prikazao primere, izazove i ograničenja iz sopstvene prakse.

Iskustva iz učešća u obukama i projektima, a posebno iz školskih vannastavnih aktivnosti u okviru STEM zajednice koja nastaje u Zrenjaninu, na ovom skupu su, na poziv organizatora, iznele članice četvoročlanog tima – maturantkinje Zrenjaninske gimnazije Milica Jankov, Katarina Blagojev i Nevena Daljević, uz mentorsku podršku profesorke Zorice Radišić. Predstavljanje se odvijalo u obliku izložbenog štanda i javnom prezentacijom aktivnosti, robota i nastavnih sredstava, u radničarskom programu.

Posle ove značajne prilike da se stekne neposredan uvid u neverovatne mogućnosti primene aditivnih tehnolo-

logija u poboljšanju života budućih generacija, može se samo apelovati na sve zainteresovane da podrže ovakve programe, ali i učestvuju u njima – jer su potrebni, zabavni, inspirativni i ne zahtevaju velika ulaganja.

STEM obrazovanje je pronašlo svoje vrlo značajno mesto u svetskim okvirima, a od nedavno ušlo je i u školski program vannastavnih aktivnosti u dve lokalne škole – OŠ „Vuk Karadžić“ (sekcija STEM) i Zrenjaninske gimnazije (edukativni klub), sa mogućnošću proširivanja saradnje sa visokoškolskim ustanovama, privredom, IT sektorom u Zrenjaninu, Srbiji i inostranstvu...

Posebno valja naglasiti da bi ovakav koncept mogao da objedini formalno obrazovanje (škole) sa neformalnim (usavršavanje znanja i veština) i informalnim (učenje iz iskustva, optimizovanjem rešenja). Poziv za saradnju je otvoren za sve zainteresovane đake, studente, roditelje, profesionalce, građane.

Milica Jankov IV-10

GIMNAZIJSKI ZR STEM I PRIJATELJI

Moderatori: Zorica Radišić, Milica Jankov, Katarina Blagojev i Nevena Daljević

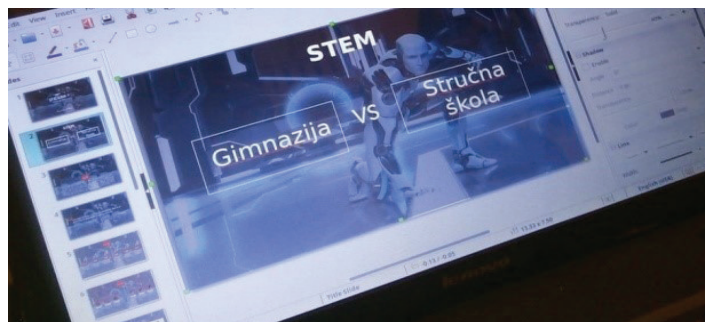
Robobubamara u akciji!

Osnovni edukativni STEMi heksapod koji je samostalno sklopljen, dizajniran 3D izmicanjem i rektivabilnim materijalom, isprekrivena je i odštampana funkcionalna hvatačka i proširena postojećom aplikacijom za mobilni telefon, tako da lici na bubačaru, koju može provoziti i uspetrebiti neko od prisutne dece i odraslih.

Časovi fiziologije više neće biti isti!

Nastavno sredstvo za biljege fiziologiju ilustruje monitoring nekog parametra pri gađenju biljaka i njegovu kontrolu pomoću mikrosensornike – sensor za vibraciju, kao aktivator za zahtevanje. U nastavku fiziologije životinjske se raznobojnim led-dijodama ilustruje pojačavanje ili gašenje signala koji ulaze u CNS stimulacijom ili inhibicijom – u vreme cilja koriste se senzicijom i serivacijom antagonističkih enklava.

Berza i razmena znanja!

ДАН НАУКЕ

Парламент Зрењанинске гимназије организовао је „Дан науке“, другу годину заредом. Окупљени ученици су 8. децембра прошле године приредили излагања на теме из области математике, биологије и географије. На почетку, публици је причано о био маси, теми коју су у виду пројекта обрадили ученици од 1. до 3. разреда са професорком Иваном Сланкаменац (о којима је више речено на Еко-страни). Математичким темама бавили су се Игор Хеслењи (II-10) у раду „Златни пресек“, и Реља Мишић (IV-10) у раду „Теорија игара“. Географијом се бавила Наталија Николић (IV-2) излажући на тему „Човек и Земља“, док је Милица Станковић (III-2) реферисала о „Загађењу животне средине“.

Мноштво посетилаца и квалитет предавања чине нас задовољним после ове суботе која нам је омогућила нове научне увиде и сазнања.

Милица Станковић III-2

ČASOPIS ELEMENTI

Elementi su domaći časopis za promociju nauke. Nastali su 2015. izlaze 4 puta godišnje i dostupni su na skoro svim kioscima u Srbiji. Cilj im je da na zabavan način obrazuju i zainteresuju ljude za nauku. Tekstovi u njima prate trenutna zbivanja i naučna saznanja, napisani su razumljivim jezikom i praćeni su kreativnim ilustracijama. Svaki broj ima svoju glavnu temu, kojoj su posvećene uvodne stranice. One su uvek u skladu sa onim što je aktuelno (npr. genetski inženjering, lažne vesti koje preplavljaju medije ili teorije zavere i zašto ne treba verovati u njih). Postoji deo posvećen novim otkrićima, koji je nekad i najuzbudljiviji jer nam pokazuje upravo koliko toga saznajemo iz dana u dan, i koliko otkrića je jos uvek pred nama. Tekstovi gledaju određenu temu iz uglova različitih naučnih disciplina, i takođe ne odvajaju društvene i prirodne nauke već se trude da ih povežu. Informacije u Elementima su proverene i pouzdane, a autori su uglavnom novinari i naučnici s ovih prostora. Svakom ko je radoznao, uživa u širenju vidika i pronalaženju odgovora na najrazličitija pitanja, preporuču-

jem ovaj časopis jer je on pisan baš za opisanu kategoriju čitalaca. Ako odete do najbliže trafike, nema šanse da vam *Elementi* promaknu jer se bitno razlikuju od svega drugog ponuđenog pored njih.

Maša Nadalin I-9

ZANIMLJIVOSTI IZ SVETA TEHNOLOGIJE

Aplikacije koje su najbolje za srednjoškolce

U svetu informacionih tehnologija život bez telefona i aplikacija je skoro nemoguć. Od aplikacija za pomoć u matematici do aplikacija za crtanje, koje vam mogu pomoći da preživite jedan školski dan, ispoljite svoj hobi ili se zabavite. Nažalost, većina aplikacija nije dostupna na srpskom jeziku. Sve navedene aplikacije su besplatne za instaliranje.

- Prva na listi je aplikacija **Pandora**.

Ako volite muziku, sigurno ćete voleti i ovu popularnu online radio uslugu. Pandora vam omogućava da besplatno emitujete („strimujete“) muziku i otkrivete nove umetnike na osnovu muzičkog žanra i umetnika koji vam se sviđaju. Pandora je dostupna besplatno za većinu mobilnih uređaja i na internetu, međutim, ako nemate neograničene mobilne podatke na svom uređaju, bolje držite na oku upotrebu podataka kada ne koristite aplikaciju preko WIFI signala.

- Druga na listi je aplikacija **Khan academy**.

Kan akademija nudi besplatne časove za gotovo sve što vam može zatrebati. Sa preko 150 000 „korak-po-korak“ vežbi i povratnim informacijama, ova aplikacija će vam sigurno pomoći u rešavanju domaćeg zadatka ili nekog vašeg ličnog projekta. Lekcije variraju od jednostavnih matematičkih operacija, do programiranja i animiranja.

- Treća na listi je aplikacija **Magisto**.

Za one koji vole da se bave video montažom, ovo je savršena aplikacija. Napravite „slideshow“ od svojih fotografija, prepravljajte slike, dodajte snimcima muziku i specijalne efekte sa lakoćom. Magisto možete pronaći na GooglePlay prodavnici, iTunes-u i na Amazon Appstore-u.

- Četvrta (meni omiljena) na listi je aplikacija **PENUP**.

Stvorena za umetnike u duši, za amatere i profesionalce koji su željni da nauče nove načine i tehnike digitalnog slikanja i koji žele da svoja dela podele sa svetom. Za razliku od većine aplikacija za slikanje/crtanje koje vas samo „ubace“ u radni prostor očekujući da već znate sve umetničke tehnike i mogućnosti aplikacije, PENUP ima opciju „drawing tips“ koja vam daje savete kako da bolje crtate i opciju „live drawings“ koja vam omogućava da ponavljate i gledate kako neko crta koristeći određene tehnike i alatke. Aplikacija nudi i takmičenja i sponzorisana umetnika koji stvaraju remek-dela.

- Peta na listi je aplikacija **Tunable**.

Tunable je aplikacija koja može pomoći učenicima koji sviraju neki instrument. Aplikacija istovremeno služi i kao hromatični tjuner, generator tona/akorda, metronom i snimač, što doprinosi boljem sviranju.

- Šesta na listi je aplikacija **FlipaClip**.

Aplikacija se koristi za animiranje filmova tako što

se svaki frejm skicira

ili nacрта. Broj frejmova, pozadina i zvuk se mogu izabrati po želji u zavisnosti od toga šta vam se sviđa. Aplikacija je odlična za stvaranje čestitki kratkometražnih, pa čak i dugometražnih crtača.

- Sedma na listi je aplikacija **Grasshoper**.

Odlična aplikacija za učenje programiranja i programskih jezika. Učenje se odvija tako kao u igrici – prelaze se nivoi koji zahtevaju određene radnje koja moraju da se isprogramiraju. Ovako se na jedan vrlo zanimljiv i jednostavan način pamte čak i najteže oblasti programiranja. Jednostavno korišćenje aplikacije čini je izuzetno popularnom.

- Osma na listi je aplikacija **Duolingo**.

Veoma popularna i svetski priznata aplikacija za učenje jezika će vam brzo, uz zanimljive nivoe i lekcije, objasniti svako poglavlje nekog jezika. Sve vreme imate na raspolaganju opcije provere i testiranja koje vam pomažu pri pronalaženju „rupa“ u znanju. Duolingo nudi veliki broj jezika za učenje. U učenju vam pomaže i bodri mala zelena sova Duo koja je maskota aplikacije.

- Deveta na listi je aplikacija **LingoDeer**.

Još jedna aplikacija za ovladavanje stranim jezikom, fokusira na učenju istočno-azijskih jezika. Zbog toga je najbolja besplatna aplikacija na svetu za učenje korejskog, kineskog, japanskog i drugih jezika istočne Azije. Na inovativan način upoznaje korisnike sa komplikovanim pismima i znakovima ovih jezika. Na vrlo lak način možete zapamtiti mnoštvo znakova, kroz slike, priče, tekstove i mnoge druge stvari koje nudi ova aplikacija.

- Deseta na listi je aplikacija **TuneMoji**.

Ako pri pisanju poruka ne volite da koriste reči, već gifove, onda je ova aplikacija za vas. TuneMoji vam omogućava da uz pomoć lakog editovanja napravite omiljene gifove bilo kog sadržaja koji biste podelili sa prijateljima, ali da isto tako podelite gifove drugih korisnika. Ako postanete vešti u pravljenju gifova, možete postati i vrlo popularni među „tunerima“.

Свест о потреби чувања животне средине још увек није довољно изграђена. Сви бисмо требали да дамо допринос очувању наше средине, али исто тако и ширењу свести о овој теми.

Опстанак многих биљака и животиња је у великој опасности у многим крајевима света баш због људске небриге. Једног дана би и сам опстанак људи могао да буде доведен у питање услед високог степена загађености средине. Зато је веома важно да будемо свесни своје улоге и доприноса очувању наше планете, како због себе, тако и зарад будућих генерација.

Постоје многи извори енергије који не штете нашој околини. Велику количину извора енергије занемарујемо, не размишљајући о томе колико би њиховим коришћењем смањили негативан утицај на животну средину. Нама је овај свет дат на чување и немамо право да га уништимо својом непажњом.

Свако мора да допринесе ширењу еколошке свести. Успећемо ако људима укажемо на могућности очувању наше планете; како да користе природу, а да не наруше природне процесе.

Постављање хранилица за птице

Снег је био велик, али жеља ученика још већа. У суботу, 26. јануара, ученици Зрењанинске гимназије, заједно с професорком биологије, Иваном Сланкаменац, поставили су хранилице и кућице за птице у школском дворишту. Хранилице су претходно направили ученици другог разреда. Укупно је постављено 7 кућица и 5 хранилица, а очекује се да ће их временом бити јо више.

НЕДЕЉА ВОДЕ

Након 22. марта - Светског дана вода, Зрењанинска гимназија посветила је једну недељу посвећену рекама и води уопштено. Ђаци су направили плакате на којима су појашњена нека од најчешћих

питања која су везана за ову тематску недељу. Осим паноа, ученици су приређивали разне пројекте и предавања с својим професорима.

Свасја Полачек III-2

Радионице

Радионицу предшколцима у вртићу „Маслачак“ одржали смо 7. фебруара. Дочекали су нас насмејани и весели малишани, срећни због дружења с гимназијалцима. Почели смо с рецитацијом Јована Јовановића Змаја, и са великим интересовањем деца су се забавила и показала нам шта све знају. Цртали су дрвеће из маште и многе друге ствари. Изложба радова је била врло занимљива. Након тога је било сађење семена, о чему су већ имали извесно предзнање.

Након прве радионице у вртићу, следећу смо реализовали у Основној школи „Ђура Јакшић“. Са

малишанима трећег разреда засадили смо неколико засада пасуља и краставаца. Ученици су били веома активни и на презентацији о значају шума. Захваљујемо се школи на сарадњи и надамо се сличним корисним дружењима.

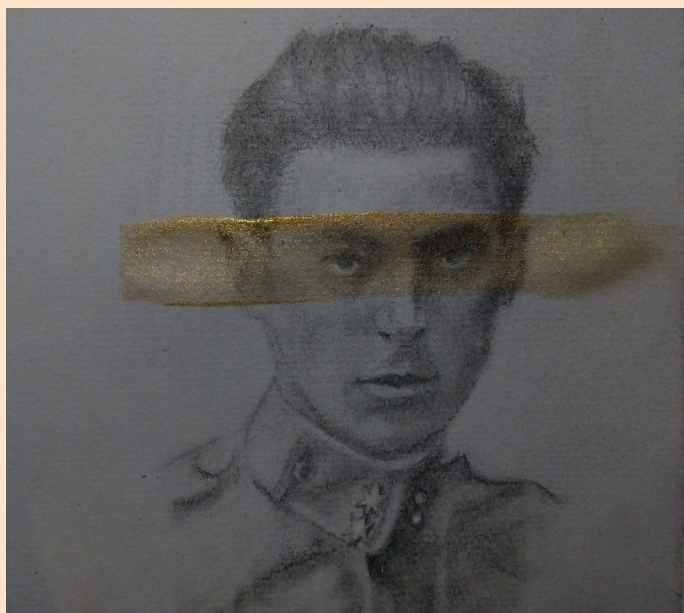
Учесници Еко-пројекта Зрењанинске гимназије: Милош Тошков, Милица Медић, Анита Миклеуш, Виктор Раду, Елеонора Јосимов, Драгица Меселџија, Душан Кузманов, Милица Станковић, позивају и остале заинтересоване ученике да им се придруже!

Милица Станковић III-2

Вече љубавне поезије Милоша Црњанског

Милошу Црњанском, једном од најзначајнијих писаца српске авангарде двадесетог века, експресионисти који је својим радом створио прекретницу у српској књижевној историји, посветили смо једно књижевно вече. Тема вечери су биле љубавне песме Црњанског о којима су причале ученице трећег разреда Свасја Полачек, Гордана Стојановић и Теодора Шиклошић, али су се и професорице српског језика у укључивале у разговор и говориле о занимљивом животу овог невероватног писца и о његовим другим остварењима, као што је роман „О Лондону“ и коментари уз збирку песама „Лирика Итаке“.

Уметнички текстови

Тишина

15. април 1970.

Сунце је напокон засијало после дугих тмурних, кишних недеља. Петар погледа у широко, плаво небо – волео је сунчане дане. Зиме су из године у годину постајале све теже и дуже и као осмогодишњак осећао је – зима није доба среће: доносила је хладноћу, влагу, немаштину. Када је имао само две године, због тешке повреде ноге, родитељи су га довели у болницу и никада се више нису вратили. Болница се налазила у шуми неколико километара удаљеној од првог насеља. Иако су је сви називали „болницом“, кућа у којој је живео била је далеко од тога. Стара и оронула, грађевина се временом стопила са шумом. Петар је у њој живео са још десеторо деце: неки су били стални станари, као он, а неки су ту боравили до опоравка. Дошао је тренутак да напусти ову тиху шуму, болницу, своју собу и заувек се опрости од дотадашњег живота. Његова нова породица доћи ће по њега сутра с првим зрацима сунца.

Петров кревет је гледао на једини прозор у соби и кроз њега је могао да види једно високо, право дрво чија је крошња лети правила хлада, а зими мамила децу у игру. Дуго везан за кревет, дане је проводио гледајући кроз прозор. Примећивао је сваку промену, посматрао како лишће жути, опада, а затим зелени, како се деца мачују поломљеним гранама, трче и крију иза дебелог стабла. Прозор је углавном био затворен, па није могао да чује њиху грају. Седео је на свом кревету, у тишини, и гледао, у дрво.

Дошло је вече. Завесе су биле навучене. Медицинска сестра рутински је обављала вечерњу визиту: иста питања – исти лекови. Ишла је од кревета до кревета и застала крај скоро приспелог осмогодишњег дечака: - Како си ми данас?

- Где је Лука?- питао ју је, одбијајући да одговори на постављено питање.

- Лука је отишао на велико спавање. Неће се више будити.-

- Као Мира?- упитао је дечак који је седео на суседном кревету.

- Да, као Мира. - Спустила је поглед и на сто ставила чашу воде и таблету.

- Сад се покријте. Видећу вас сутра. - Изашла је из собе и угасила лампу. Оставила их је у потпуној тишини. Петар је чуо јецаје дечака за својим другом који се неће вратити.

Освануло је дивно јутро. Нико није био будан сем њега. Све се дешавало у магновењу: стајао је у великој улици гледајући не у широко, плаво небо, већ у лице лепе жене чију је руку држао. Метална чудовишта са светлима уместо очију пројурила су поред њих. Први пут видео је аутомобиле. Улица је била бучна.

23. април 2018.

Петар полаже свој штап за ходање поред кревета и скида наочаре за читање. Као и сваке ноћи, укључује насумично радио и појачава звук. Као и сваке ноћи, покушава да побегне од тишине и нежног плача који понекад у тишини чује. Спуста се на свој кревет и склапа уморне очи.

Гордана Стојановић III-2

Досада

Упркос свему, ја и даље верујем да негде далеко, у овом бескрајно збуњујућем универзуму где влада хаос и умиру звезде, постоји нека мала планета на којој су океани масивни, а шуме густе и зелене. Верујем да постоји свет у којем је живот разнолик, боје тако живописне и шарене, а небо плаво, као нечије, замислите, очи.

Када би смо ову планету посетили, ову невероватну аномалију у универзуму где су овакве аномалије невероватно ретке, шта би смо затекли?

Верујте ми, заиста много тога.

Видите, када би смо посетили ову срећну планету, где су се еволуција, закони физике и ко зна још какве науке сложиле да направе интеллигентан живот, можда, али само можда, затекли би смо њене становнике како певају и кличу. Затекли би смо их високо подигнутих глава како поздрављају свемир јер знају колико су срећни да се нађу баш у правом универзуму, правој галаксији и соларном систему да буду живи и проживе цео један живот.

Затекли би смо људе који се сраме речи „досада“, јер је та реч, изговорена у њиховом свету пуном чудеса, погрдна. Та погрдна реч „досада“ је потпуно апстрактна и незамислива, јер како ико може да доживи ту „досаду“ када му се кроз прозор куће види Сунце, када га, одмах ту, иза врата, чекају прилике да обиђе свет, открије нове пределе и научи толико тога.

Не- људи у том свету, за који ја искрено верујем да, тамо негде, постоји, не знају за досаду.

Гордана Стојановић III-2

Када душа заигра

Корак, искорак, шаће - три, нога до ноге, затим окрет - два, три.

Опет.

Став, држање, глава у страну, поглед улево. Не сме да престане да се смеши иако јој капљица зноја пада са чела клизећи лењо тачно преко целе дужине њеног дугог врата. Лева нога јој је благо савијена у колену, уназад, доносећи публици још лепшу слику кривине њених леђа у уској хаљини намењеној брзим латиноамеричким плесовима. Било је топло, али није смела да стане.

Корак јој је био одсечан, брз.

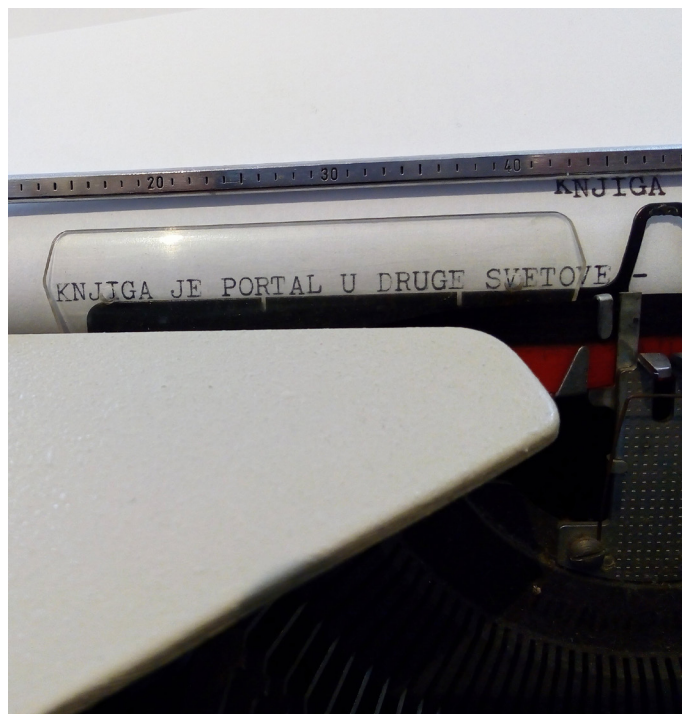
Лето је увелико почело и већ је био почетак августа. На обали уз море, плесала је уз народне грчке песме које су уз веселе инструменте певале о мору, незаборавним ноћима и пријатељима. Покрети су јој долазили сами од себе, а са сиртакијем не би престајала док год музика не би утихнула. Плесала је тако, ту за себе, не марећи за упитне погледе туриста из далеких земаља. Хоп, скок, па једно гласно “Опа!”.

Није јој задовољство причињавао само соло плес: волела је да плеше и у пару. Волела је осећај целине који један пар поседује, ту нераздвојност и поверење коју један другом нуде, стремећи ка врху.

Школа само што није почела.

Паклени дани су одавно прошли, а седам префињених плесача, њених гимназијалаца, радосно почињу нову школску годину. Нове приче почињу, док се старе већ причају.

Свасја Полачек III-2

Тежња

Волела бих да сам попут обичних људи
па да иштем лепоте, палате и блага.
А ја иштем тебе самог
и чезнем да ме зовеш драга.

Волела бих да сам попут обичних људи
па да желим славу и моћ.
А ја желим да ме он воли и да
гледамо звезде до касно у ноћ.

Волела бих да сам попут обичних људи
па да телесно ми испуни сваку драж.
А мени једино духовно прија,
ти и ја, и далеки пејзаж.

Волела бих да сам попут обичних људи
па да осећања ме не додирују баш.
Али ти моје твојим срцем дираш
па ми лако није да знаш.

Јована Маринков IV-3

Прстићи

Док гледам кроз прозорска стакла,
Која су два невина, наивна прстића дотакла,
Од једне мале, невине и наивне шаке,
Мислим године су то лаке.

Ти прстићи пипкају све по стану,
Стакла, зидове, подове, храну.
А и даље су тако чисти и наивни,
Нису као велики, кварни.

Они само желе да виде како нешто ради,
Да осете да ли греје или хлади.
Не мисле је л' то добро или лоше,
Године те безбрижне брзо ми одоше.

И ко сам ја да браним њима,
Да машу свачему и свима.
Кад су и моји прстићи такви били,
До сад, док нису остарили.

Дуња Срданов III-3

Месец пун их зове

Месец пун их зове
 У одаје шуме.
 Визије и снове
 Само дрвеће разуме.
 Магија је с њима,
 Где је света ватра,
 Њих двоје, гитара, глас и тиха матра.
 Чудотворне печурке до мистике их воде.
 Призивају камење са дна живе воде.
 Ритуални плес
 Са духовима храста,
 Око руку вез
 Од лишћа саздан.
 Разлива се приказ – огласи се шума.
 Она тад им рече да ноћ чувају на длану,
 Како би у прсте њима слала зору рану;
 Да су само сан и љубав оно што сви јесмо,
 Да је зло у сваком странац који лаже лепом песмом;
 Да тај је странац немоћан док знамо да није наш,
 Да је свест једини стварни заштитни плашт;
 Рече им да призову боје на хартију,
 Само да од црне близу не пуштају тамнију.
 Заиграше гране кад природа рече своје.
 Залепршаше крила кроз то мутно двоје.
 И печурке застану, не трче више кроз њих.
 Све се тада смири, ветар је постао тих.

Ивана Мугавцић III-2

Каж ми да сањаш

Зар не сањаш и ти фантастичне ствари,
 да на врховима црних гора грдних
 пробудиш се наспаван, насмејан и млад?
 Да очи чаробне и чудне случајно
 те пронађу таквог, веселог и милог?
 Зар не сањаш о томе и ти?

Зар не машташ и ти о уснама топлим,
 што те сад слој по слој скидају и свлаче
 и траже ти душу, невину и чисту?
 Зар не машташ о њима и ти?
 Каж ми да сањаш, реци ми да машташ,
 јер ова стварност где наше срце види
 само одроне тих црних гора грдних,
 очи беживотне и усне ледене
 није место за нас- није наше време.

Гордана Стојановић III-2

Девојка

Док је ноћ, она блиста
 и смеје се гласно и без имало срама
 Зар би ико икада помислио
 да је можда већ некоме мама?

Њу никад нису питали
 „Зашто дама седи сама?“
 Одговор им је био јасан
 Чим позорницу напустила би тама.

На светлу се јасно види
 њено незадовољство и празнина;
 које лако сакрива у мраку,
 али неће слагати оног, ко је зна из давнина.

Чим се на светлости укаже,
 она постаје одбојна, стара и јадна
 Но, труди се да то маском сакрије
 Јер је још увек мушке пажње гладна.

Како не видиш? Више те нико не гледа.
 Прошли су дани твоје лепоте
 Слободно скини шминку,
 Не стиди се своје срамоте.

Нема потребе да глумиш
 Искрену, наивну клинку
 Нема потребе, уочавамо маску
 Зато слободно скини шминку.

Немој сакривати своје боре
 И очајавати због губитка сјаја,
 Нови путеви неће да се створе,
 Стара девојко, стигли смо до краја.

Винона Дудок IV-2

Песма живота

Давно исписане ноте и измишљени
 инструменти, на којима се данас свира најслушанија
 песма на овоме свету. Тиха и тужна, или гласна и
 весела, или пуна измишљених стихова и нота, негде
 свако има своју песму. Оне нипошто нису исте, свака
 је за себе најлепша, свака за себе трагична и свака
 носи своју причу и поруку. Свака од тих песама има
 свог песника, али свака исто се зове – ЖИВОТ.

Дуња Срданов III-3

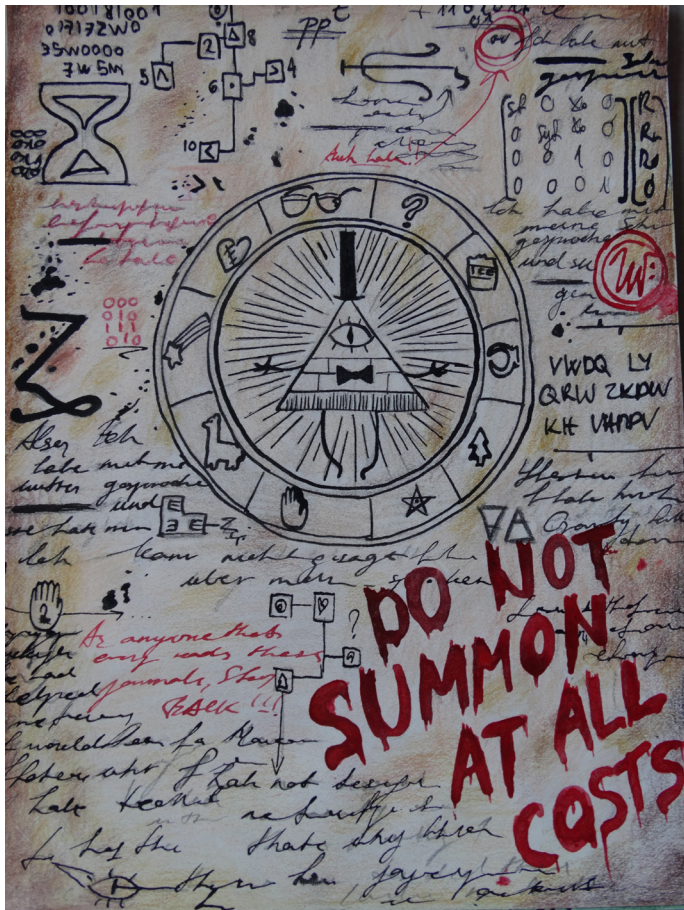
Besedništvo - veština koju vredi savladati

Besednik svojom besedom želi da očara, ubedi i postigne, da svoju emociju i energiju prenese svakom slušaocu u publici, ali da isto tako tog slušaoca natera na razmišljanje, na akciju, pokret. Besednik je svoj cilj ostvario onog trenutka kada to uspe da uradi.

Tradicionalno, u Zrenjaninskoj gimnaziji je održano takmičenje u besedništvu. Ove godine, međutim, zainteresovanost je bila mala, svega dve učenice govorile su pred komisijom svoje besede na temu "O čemu se ne može govoriti - o tome se mora ćutati". Na republičko takmičenje se plasirala Milica Jocić, a u nastavku možete da pročitate delove iz obe besede.

Mi želimo da verujemo da smo moćni, sposobni da zagospodarimo svetom. Mi jurimo za životom, težeći da ga dokučimo.

Dva su osnovna sredstva koja koristimo da bismo dostigli ovaj cilj – logika i jezik. Veza između ova dva je neraskidiva. Ali problem je što čovek potčinjava logiku svojim govornim sposobnostima, dok je suština u tome da jezik treba da služi višim sferama naše svesti i našeg bića.

.....

Panta rei. Trenutak u kojem izgovaram neku reč postaće deo prošlosti. Ali će reč ostati u uhu slušaoca, koji će je iz prošlosti preneti u budućnost. Dok je ne izgovorim, ona zavisi od mene, mogu da je uobličim i ukrotim. Kada je jednom izreknem, ja gubim kontrolu nad njom. Ona postaje slobodna, ali istovremeno bilo ko može zagospodariti njome. Postaće tuđe sredstvo. Prvi preduslov da moja reč ne postane izopačena je da sama u potpunosti razumem suštinu onoga o čemu govorim.

Milica Jocić 4-10

.....

Nekada je pametno ćutati, ali ćutanje ipak nije rešenje. Ne u trci na duge staze. Ne možemo bežati od tema koje su komplikovane i teške. Nemojmo ih se plašiti. Jezik i stvarnost ne moraju imati jasnu granicu ako to znači da ćemo razgovorom o tim temama doprineti kako sebi, tako i zajednici. U svetu koji, čini mi se, nikad ne prestaje da priča ljudi imaju toliku slobodu govora da govore o svemu i svačemu, često nejasno i ulazeći u svakakve teorije zavere, ali ne smemo da dozvolimo da toksični koncepti određenih ljudi na teme kače etiketu tabua. Ideje koje bi trebalo da se šire su ideje ravnopravnosti, milosti i dobrote a to se može ostvariti jedino ako slobodu govora koja nam je data i iskoristimo na taj način. Da svojim pristupom temi, svojim idejama i zapažanjima stavimo komadić slagalice na sto i nadamo se da će i ostali uraditi isto. Da ćemo zajedno doći do odgovora koji je veći od svih nas.

Ali upamtite, svaki govor je javan, bilo da je publika samo jedna osoba, ili hiljade njih. Okusite svoje reči pre nego što ih ispljunete. Budite sigurni da je ono što kažete zapravo ono što mislite. Idite u svet i svojim rečima pokušajte da iskažete neiskazivo, jer kao verbalna bića mi znamo da ne postoji stvar o kojoj se ne može govoriti, niti misao koja je zaslužila smrt ćutanjem.

Gordana Stojanović 3-2

„Od Agore do Instagrama“

Natalija Nikolić IV-2

Zrenjaninska gimnazija

Mentor: prof. Aleksandra Maksić

Ovaj rad govori o „evoluciji“ koju su ljudi prošli kroz oko 2500 godina od formiranja Agore u Atini do osnivanja Instagrama. Govori se o ljudima kao o društvenim bićima i o načinima na koji su zadovoljavali svoje potrebe za socijalizacijom i komunikacijom kroz istoriju. Pored istorijskog razvoja načina okupljanja, biće reči o samoj ljudskoj prirodi – kako i da li smo se uopšte promenili kao vrsta. Iako nam deluje da smo daleko odmakli od svojih dalekih predaka uz pomoć tehnologije, čovek ipak ne može da odmakne od svoje prirode.

Cilj ovog rada je da poveže sadašnjost i daleku prošlost kroz kratku analizu međuljudskih odnosa, načina okupljanja, razgovora, razmene ideja i razmišljanja. Kroz čitanje ovog rada trebalo bi da se oseti veza današnjice i prošlosti i da se time dođe do boljeg razumevanja ponašanja ljudi ne samo ovog, već i svakog prethodnog vremena.

The main theme of this paper is the „evolution“ of people during 2500 years, from building Agora to foundation of Instagram. It is about people as social beings and their ways of socialization and communication through history. Beside the historical development of those ways, it will be written about human nature – how, and did we even change as a species. Although it may seem we have gone far from our ancestors considering technology, man cannot go from his nature.

The goal of this paper is to connect the present and the past through short analysis of relationships, ways of meeting, speaking, exchange of ideas and thoughts. While reading this paper, one should realize connection between the present and the past and come to understand better not only people nowadays, but also people of the previous times.

Uvod

„Čovek je po prirodi društveno biće“ – rekao je Aristotel još u četvrtom veku pre nove ere. Ljudi su oduvek imali potrebu da se ostvare na društvenom planu, da budu viđeni, da iskažu svoje mišljenje i da učestvuju u važnim društvenim događajima. Sa osnivanjem starogrčkih gradova formiraju se trgovi na kojima su se okupljali slodobni građani. Ti trgovi nazivaju se Agore. Najpoznatija je Atinska Agora. Na njoj su se okupljali trgovci robljem, slobodni građani, ali i najveći umovi tog doba, poput Sokrata i Platona. Kako su veliki deo kulture preuzeli od Grka, Rimljani su preuzeli i Agoru, pod imenom forum. S padom

Rimskog carstva dolazi do jačanja hrišćanstva. Crkve se grade u centrovima gradova i sela, a ljudi se okupljaju na služanjima. S jačanjem građanske klase gradovi postaju centri u kojima se ljudi okupljaju u velikom broju, posebno za vreme revolucija i protesta. Tako je ostalo do danas. Osim što danas postoji još jedan način socijalizacije ljudi – društvene mreže. S razvojem tehnologije, početkom 2000. godina dolazi do osnivanja Facebook-a, Twitter-a, Instagram-a, Snapchat-a... Ljudi, a naročito mlađe generacije, prave profile na tim mrežama i predstavljaju se kroz svoje slike i statuse. Upravo su društvene mreže postale centri okupljanja i prostor za razmenu ideja. Da li je to toliko drugačije od Agore? Da li su ljudi promenili svoje potrebe, da li se udaljavaju jedni od drugih, da li je socijalizacija još uvek značajna? Ili možda baš ove mogućnosti otvaraju vrata celom svetu i kroz globalizaciju dobijamo mogućnost još šire socijalizacije?

Atinska Agora

U bukvalnom prevodu „otvorena skupština“, Agora je bila centralno mesto za okupljanje uglednih građana polisa. Kasnije se na njoj formiraju pijace i okuplja se još širi krug ljudi. Ključna za istoriju i filozofiju bila je Atinska Agora. Čuvena atinska demokratija ispoljavala se na Agori. Slobodni muškarci građani Atine donosili su odluke u vezi sa daljim delovanjem vladara Atine. Pored toga, na njoj je mudrost iz ljudi porađao jedan od najvećih filozofa sveta – Sokrat. „Znam da ništa ne znam“ čuvene su njegove reči. Agora je bila glavna scena njegove filozofije. Postavljanjem logičkih pitanja navodio je ljude da shvate istinu. Na istoj Agori na kojoj je obrazovao narod, osuđen je kao kvaritelj omladine. Isti onaj narod ga je osudio na smrt.

Mladog Aristokla to je jako pogodilo. Kao neko ko je imao dodira sa Sokratovom majeutikom, mladi Aristokle (kasnije Platon) napisao je brojne knjige Sokratovih čuvenih dijaloga. Najpoznatija je verovatno „Odbrana Sokratova“, koja govori o Sokratovom suđenju. Kasnije Platon osniva opštepoznatu Akademiju kroz koju će proći mnogi veliki filozofi antike. Aristotel je svakako najpoznatiji Platonov učenik. Poznat kao sistematičar filozofije, bio je i učitelj Aleksandru Velikom.

Uticao je mnogo dalje od samo jednog grada. Najveći filozofi potekli su odatle, tu su razvijali svoje ideje, a onda ih prenosili na nove generacije. To učenje prenelo se i na jednog od najuticajnijih vladara ikada – Aleksandra Velikog – koji je to dalje raširio preko cele teritorije koju je osvojio. Atinska Agora posadila je seme daljeg razvoja ljudskog roda i usmerila njegovo napredovanje.

Шта је критика?

Наталија Костић

Зрењанинска гимназија, III5

Зрењанин

Ментор: Александра Максић

Ако појемо од тога да је питање критике старо колико и сама филозофија и мишљење, можемо рећи да се током развоја друштва, развијао и сам појам критике. Реч критика долази од грчке речи *krivó*, и значи: судим, вредносни суд о нечему, умна делатност разликовања истине и не-истине просуђујући разлоге за и против према начелима који се узимају као непобитни принципи¹. У истом речнику се под појмом критика означава и “филозофска дисциплина (филозофија спознаје) која проучава могућност и границе људске спознаје и вредновање услова да би нека спознаја била ваљана”. У свакодневној употреби критика се често односи на приговор или осуду. Данас се критика користи у различитим значењима, у разним политичким и филозофским контекстима, тако да се понекад једно значење преокреће у своју супротност. Све ово указује на широко поље употребе овог појма и значења везаних од сазнања, слободе, просуђивања, па све до права (судити, пресудити).

Питање које се намеће чим почнемо да причамо о критици гласи: “Када долазимо у ситуацију да критикујемо, тачније када се одлучујемо за такав потез?” Мислим да обично критикујемо онда када имамо неповерења према нечијем мишљењу или делима, када сумњамо у његову истинитост и када сматрамо да треба да „оправдамо истину“ и остваримо правду на онај начин на који је ми доживљавамо. Рекла бих да у ситуацијама када је нечије мишљење неутемељено на чињеницама или базирано на произвољним конструкцијама, односно када располаже непровереним информацијама, критиком покушавам да то мишљење исправимо и укажемо на недостатке. Баш као и вредносни суд, критика нам даје увид у разликовање истине и неистине давајући нам разлоге за и против. У том смислу критиковати значи допрети до нечије суштине, одвојити битно од небитног попут неког демаскирања, као да путевима сазнавања крчимо пут кроз различите слојеве који се скривају, идеализују.

Сада се већ покреће још једно питање, а то је баш право на критику. Може ли и треба ли то право бити опште право или је оно резервисано само за уске академске кругове и одређене врсте професија, тачније, за неке привилеговане категорије или то право припада свима? Да ли то пак представља саставни део слободе људске личности јер је право које припада свима, она је слободна али и ограничена само природом ствари која се критикује.

Да ли постоји само једна једина критика, или је можемо поделити на врсте? У свакодневном животу се најчешће сусрећемо са поделом на “конструктивну” и „деструктивну” критику и имајући у виду да људи нерадо прихватају исту, тачније, нису спремни на то да неко “поправља” њихово мишљење или делање, обично смо уверени да је конструктивна критика нешто што је

друштвено пожељно, док деструктивна није. Али, није ли свака критика уједно помало и једно и друго, јер како сматра један наш филозоф “не може се ништа деструирати другачије него да се конструише нешто друго”².

Где су границе критике, тачније докле сежу њене границе? Можемо ли критиковати све и свашта? Не, наравно да не можемо, јер границе критике су вишеструко одређене. Пре свега, дометом саме критике, као и њеном дубином. „Границе критике су границе наших моћи суђења”³. То представља нашу моћ да повежемо, односно створимо смислену конструкцију, моћ да ствари поставимо у нови смислени поредак. Даље, критика је ограничена и самим предметима које критикује. Када се она изговори, у том тренутку доводи у однос могуће и стварно, другим речима преиспитује стварност како би је приближила истинитом. Границе критике нису одређене само границама мишљења, већ су и истовремено одређене границама наше говорне културе и реторике.

Да ли смо спремни да прихватимо критику, било да је конструктивна, као нешто што је оправдано, или не? Да ли желимо или можемо да слушамо да нас неко критикује због нашег исказаног мишљења или због неког учињеног дела? Мислим да већина људи у данашње време није спремна да прихвати туђу критику. Можда зато што су дубоко убеђени да су потпуно у праву и да је све што су рекли или учинили исправно, не прихватајући при томе да њима упућена критичка реч заправо значи да друга особа другачије мисли. То не означава потпуну негацију свега изреченог, већ је само дорада, односно преиспитивање изреченог. Критика доводи у питање нешто што је ван сваке сумње и у шта велик број људи безпоговорно верују. Ипак, многи се не усуђују да критикују, поготово не јавно. Често то не чине из страха да не буду означени као различити или неки који другачије просуђују. Јер, много је лакши живот када се човек утопи у осредњост. Тада нема никаквих проблема, растерећени смо свих брига пошто нам је пут познат, док критика захтева активност, захтева рад у којем има много неизвесности, а велики број људи не поседује ту врсту храбрости. Међутим, тада се доводи у питање смисо целокупног универзума, као и наше појединачне егзистенције.

На крају бих продискутовала о томе да ли сам ја заправо спремна да критикујем друге и исто тако прихватим исту? Одговор је да, мислим да јесам. Критику ћу упутити у ситуацијама када сматрам да постоји погодна место за њу ту, јер, по мени, имати право на критику је једнак елементарној слободи мишљења. Ми смо слободни све док имамо право да критикујемо неког или нешто. Када би нам неко забранио да критикујемо, сигурно бисмо се осећали затворено, као да нисмо слободни у својим мислима и глави. Са друге стране, увек ћу прихватити критику, иако ми понекад неће бити по вољи. Критике видим као одличне прилике које ће ми пружити неке нове чињенице или информације која ја до тада нисам имала, указаће ми на неки други угао посматрања, па ћу на тај начин доћи у ситуацију да преиспитам и исправим своје првобитане ставове, односно да покушам да га приближим некој новој истини. Свако ново знање које стекнемо треба преиспитати, па тиме долазимо до закључка да је и знање критички појам. Стога свака мисао мора бити критичка, с циљем да себе стално преиспитује.

1 Рјечник филозофских појмова-Filozofija.org, (internet), dostupno na: <https://www.filozofija.org/rjecnik-filozofskih-pojmova> (приступљено 27.03.2018)

2 Исто.

3 Лаушевић, Саво (1995):“Филозофски појам критике“, Никшић, Унирекс

No Discipline! je zrenjaninski hardkor/pank bend koji je aktivan od aprila 2012. godine. Njihova prva svirka održala se u zrenjaninskom Kulturnom Centru 15. juna 2013. godine, a na njoj su prisustvovali i bendovi Drink Or Die i Peaceman.

Ovaj bend je bio prepoznatljiv po tome što se sastojao od dva frontmena, no to se vremenom promenilo, a česte su bile promene i u celokupnom sastavu benda. Od samog početka pa do danas sastav se nije promenio po pitanju bubnjara, na čijem se mestu nalazi Kristijan Ferenc, a drugi stalni član je vokal, ujedno i osnivač benda – Branimir Suvačarev. Pored njih, današnju postavku čine i Ilija Filep i Denis Grubić, a svi članovi koji su prošli kroz istoriju benda imali su veliki značaj. Od nekadašnjih članova možda je najveći doprinos imao Denis Tolmac koji je do nedavno bio u ulozi drugog vokala, a koji je u ranijim godinama karijere upotpunjavao bend svirajući bas.

Stvaralaštvo No Discipline! u osnovi podseća na materijal koji su davno producirali sastavi kao što su Minor Threat, Black Flag, Husker Du i Sick Of It All i tako evocira kalifornijski hardkor osamdesetih. Stihovi su stimulirajući i bave se gradovima –odnosno ovim gradom, alijenacijom pojedinca, pulsirajućom patnjom i poetskim osećajem nesreće zbog današnje kulture i konzumerizma. Pored hardkora, u stvaralaštvu su uočljivi začini drugih žanrova koji su tu kako bi se srušile barijere koje dele publiku na izmišljene grupe. To je jedan od ciljeva. Osim toga, kada je sastav nastajao, zrenjaninska scena bila je na izdisaju, maltene su se svi ostali bendovi povukli ili nisu ni postojali, a niko nov se nije pojavljivao, pa je jedan od ciljeva bio i spasiti oskudnu andergraund scenu od konačnog odumiranja.

Sledeći od ciljeva sastava sadržan je u odgovoru na pitanje: zašto pank?

Naime, pank je potresao Evropu i Ameriku sedamdesetih godina prošlog veka i javio se kao odgovor mlade (besne) generacije na dešavanja u zemlji. To je beskompromisan i krajnje provokativan pravac koji ukazuje na to da nešto definitivno nije u redu. Pank provocira javnost, ali i javnost je očito isprovocirala mlade koji se odlučuju da stvaraju u tom maniru. Sledeći cilj ovog benda jeste taj da ukaže na ono šta nije u redu, da pesmom otvori oči publici i isprovocira ih da se bore za bolje.

Zanimljivo je da je danas sve više novonastalih pank bendova na srpskoj sceni. Bendovi koji nastaju i teme koje obrađuju mogu poslužiti kao ukazatelj na stanje u državi.

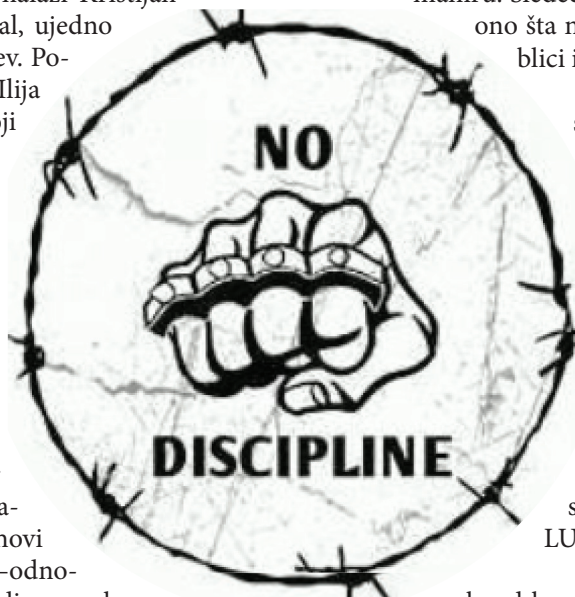
Prve muzički predstavljene pesme No Discipline! su N.N.N. i Grad u Crnom. Tekstove pesama piše Branimir Suvačarev.

Od brojnih svirki izdvojili bi one na kojima su saradivali sa Žutom Minutom, Drink Or Die i Jorgovanima. Voleli bi da saraduju sa sastavima Pogonbgd, Trula Koalicija, LUR, Six Pack i sa Direktorima.

Blagonaklono, opisala bih ovaj bend kao notorne dobronice pune etilske umiljatosti, koji umeju da budu jezivo strastveni, a ono što mi se najviše dopada kod njih jeste sinhronizacija i solidarnost koje vladaju bendom, i teatralnost koja odlikuje svaki nastup.

Za kraj bih se složila sa Banetom koji smatra da muzika ne može da promeni apsolutno stanje u svetu, ali mislim da, dok god ona pomaže makar jednoj osobi - odradila je svoju ulogu.

Vinona Dudok IV2

Neke Face su zrenjaninski ska/pank-rok/rege sastav aktivan od 2006. godine. Sastav su osnovali Dušan Kalejski (gitara), Marko Subotin (bubanj) i Duško Bolesnikov (usna harmonika), a ubrzo im se pridružio i Branislav Kokora na bas gitari. Nakon eksperimentalnog perioda koji je trajao pola godine i koji je okarakterisan čistim instrumentalnim zvukom, na mesto basiste dolazi Nemanja Đatkov, sa njim stiže i Oliver Šipoš na solo gitari, a Face se okreću ska i pank zvuku. Dušan Kalejski postaje glavni vokal.

U ovakvom sastavu Face nastupaju po zrenjaninskim klubovima i beleže prvi audio zapis u studiju KPTM (Kolko para, toľko muzike), koji nailazi na pozitivne reakcije zrenjaninaca. Tokom 2009. godine pridružuje im se Radovan Mrkajić na saksofonu, a ubrzo zatim bend napušta bubnjar Marko i na njegovo mesto dolazi Srđan Kozarev. Slede nastupi po Novom Sadu, Beogradu i manjim mestima u Vojvodini. Prvi ozbiljniji demo snimak snimljen je 2011. godine na umetničkoj akademiji u Beogradu. Ovim snimkom uspevaju da dopru do šireg broja slušalaca, tako da se i broj svirki u periodu posle 2011. godine znatno povećava. Bend 2012. godine napušta i drugi bubnjar, Srđan, a vrlo brzo, gotovo u hodu, na toj poziciji ga zamenjuje Gavra Kovačev. Nakon Gavre, bendu se pridružuju Željko Marković (truba) i Damir Žiško (trombon).

U ovom sastavu bend beleži brojne svirke po Srbiji. U periodu od novembra 2015. do jula 2016. godine bend je na pauzi, da bi im se u julu pridružio Nebojša Durmanović i sa njegovim dolaskom Face se vraćaju na scenu.

Početakom 2018. godine snimaju dva singla Na Izla-

zu i Sasvim Sama kod Gos'n Bandara u studiju Piknik u Novom Sadu, a u aprilu 2019. izdaju i svoj prvi spot za pesmu Na izlazu. Spot su snimali Ivan Ilijevski i Nikola Antić, a Nikola Antić potpisuje i montažu i produkciju video materijala. Ove godine im je u planu snimanje albuma prvenca čiji bi naziv glasio Više sreće prvi put.

Članovi ovog benda ne vole da se etiketiraju kao pripadnici određenog žanra, bitno im je da muzikom i tekstovima dopru do ljudi i ostave pozitivan trag. Tekstovi se mahom bave mentalnom sirotinjom današnjeg čoveka - izopačenog i izmaltretiranog od strane sistema, koji često svoje strahove i komplekse leči agresijom. Za njih je energija bitna stvar, te su neretki scenski nastupi sa dramskim zapletom samo način da se ta energija pojača i lakše oslobodi.

Među svirke koje bi izdvojili ubrajaju nastup na festivalu u Malom Zvorniku, Maskemal KST-a i tradiciionalne nastupe u zrenjaninskom pabu Mamurno Magare, koje se održavaju na Badnje večer. Voleli bi da sarađuju sa sastavom Gogol Bordello.

Sledeća svirka sastava Neke Face održaće se u klubu Zeppelin u Mužlji 25. maja, povodom Dana mladosti.

Sastav No Discipline! pozvan je da svojim nastupom upotpuni zrenjaninski ZRok festival koji će se održavati 24. i 25. maja na Trgu slobode. Na festivalu će nastupati isključivo lokalni bendovi i neće biti potrebno izdvajanje novca za kartu.

Pojavljivanje na svirci je zaista najmanje što može da se učini, a od velikog je značaja.

Podržite sve bendove, pre svega lokalne. Vidimo se!

Vinona Dudok

Ученици првих разреда наше школе су посетили тв Сантос у оквиру изборног предмета Језик, медији, култура. Том приликом су се упознали са радом телевизије, монтажом емисија и припремом целокупног тв програма. Такође су у оквиру истог предмета посетили Народни музеј у Зрењанину где им је објашњено одакле и од када потичу културе са ових простора. Као резултат овог пројекта, ученици су направили школски радио-радио Зрењанинске гимназије, као и бројне видео презентације своје школе. Поред рада на анкетама, истраживањима и бројним другим активностима, крајем године је предвиђено и учешће ученика на Фестивалу различитости, где ће бити представљене разне светске културе и баштине.

У оквиру предмета ОДРЖИВИ РАЗВОЈ ученици Зрењанинске гимназије посетили су 3 институције у Београду које се баве очувањем животне средине. Прво су ученици посетили ЗАВОД ЗА ЗАШТИТУ ПРИРОДЕ на Новом Београду где су погледали галерију и поставку заштићених врста на територији Републике Србије! Хвала Наташи Панић из Завода на дивним поклонима за нашу школу. Ученици природног смера су посетили ХЕМИЈСКИ ФАКУЛТЕТ где су у оквиру BASF програма имали радионицу ОТВОРЕНЕ ЛАБОРАТОРИЈЕ и радили занимљиве експерименте на тему заштите животне средине! Велика захвалност колеги Александру Ђорђевићу и његовом тиму на организацији! На крају су ученици посетили БОТАНИЧКУ БАШТУ где нам је наша бивша ученица гимназије Татјана Гогич као водич показала ретке врсте биљака у овој башти! Један веома леп и дивно попуњен дан!

У Зрењанинској гимназији, први пут у историји ове школе, основан је и отворен Клуб ученика, који је добио назив „Пикасо“, по славном шпанском уметнику.

Клуб је отворен у оквиру истоименог омладинског волонтерског пројекта, чији су носиоци и идејни творци ученици Зрењанинске гимназије и Хемијско - прехранбене и текстилне школе „Урош Предић“. Група ученика - оснивача, иначе, удружена је у неформалну ученичку групу „Уметност и дизајн“, што је и нови изборни предмет за први разред гимназије, а ментор је Душанка Ђорђевић, професорка ликовне културе.

На отварању су говорили директор Милан Радаковић и ученици Зрењанинске гимназије: лидерка и координаторка пројекта Анастасија Котарица, координаторка Невена Јовчић и менторка Душанка Ђорђевић, која је и отворила Клуб. Пројектни тим чине координатор и графички дизајнер пројекта Бранислав Холић, музички уредник Алекса Торбица, као и вишечлани тим за реновирање простора. Радионице у ХПТШ „Урош Предић“ реализовали су ученици образовног профила Моделар одеће, док ће радионице у Зрењанинској гимназији бити реализоване у марту.

У досадашњим активностима успостављања рада Клуба учествовало је 130 ученика и седам наставника.

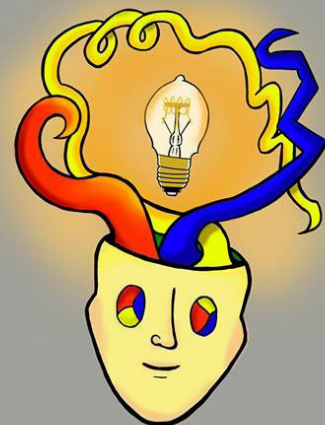
„Циљ пројекта је да се оспособи нови простор, за различите облике наставних и ваннаставних активности, као и за заједнички рад и дружење ученика. Реализација пројекта је почела у децембру, организацијом низа сликарских радионица, радионица шивења, израде накита, ручног веза, а завршава се крајем марта“, каже промотерка Катарина Бањанин.

Пројекат подржавају Центар за развој демократског друштва „Еурополис“ и Министарство омладине и спорта Републике Србије, у оквиру пројекта „Млади су закон“.

Ж. Б.

ПРОМОЦИЈА ПРОЈЕКТА КЛУБА УЧЕНИКА „ПИКАСО“

отварање новог простора клуба – учионице у „Зрењанинској гимназији“

ЧЕТВРТАК, 21.2.2019. у 13:30
хол „Зрењанинске гимназије“

Волонтерски омладински пројекат спроводи неформална група „Уметност и дизајн“ из Зрењанина, уз подршку Центра за развој демократског друштва Еурополис из Новог Сада, у сарадњи са Омладинским клубом Новог Бечеја НБО и уз финансијску подршку Министарства омладине и спорта, у оквиру програма МЛАДИ СУ ЗАКОН. Носиоци пројекта су ученици „Зрењанинске гимназије и ХПТШ „Урош Предић“.

Пројекат: Млади су закон - Средњобанатски, Севернобачки и Севернобанатски округ
спроводи Центар за развој демократског друштва „Еурополис“
финансира: Министарство омладине и спорта Републике Србије

ПРВА ЛИКОВНА РАДИОНИЦА

Буди у гимназији у пола 10, да бисмо средили простор. Видимо се!

(...)

Ах, извините што касним, имала сам...

Како безброј пута нисам дошла на договорено место у договорено време, остала сам без могућих изговора и оставила сам уводну реченицу недовршену. Нисам ништа имала. Никад ништа немам. Очито ни довољно дисциплине, што је условило то да увек свуда касним. Једина новогодишња одлука била је управо та, да кашњењу дође крај. И заиста сам се трудила да се придржавам тога, додуше, мање од месец дана; отприлике у оном периоду када нисам нигде ни излазила.

Реновирањем просторија у Гимназији, јавила се могућност за формирање просторије намењене ликовним радионицама и томе блиским тематским окупљањима. Иако ми није било најјасније где би требало да дођем, нисам имала проблема приликом проналажења новооформљеног простора (први улаз десно од библиотеке, Веле је увек на располагању!), у којем је требало да се одржи прва ликовна радионица и где су ме дочекала широм отворена врата и неколико збуњених осмеха. *О, ту си! Па добро, не касниш много. Средили смо ми све.* Размишљам, па како не касним много, требало је међу првима да дођем, а овде се већ увелико активно ради. Остајем испред просторије пошто сумоји верни пратиоци, напади клаустрофобије, одлучили да се одазову одмах након опажања близине зидова и скучености простора. У том тренутку ми је главом пролазило како никада више нећу моћи да уђем тамо и како би било најбоље да кренем кући. Шетајући ходником поглед ми пада на слике по зидовима које нисам запазила за ове четири године, јер ходником најчешће пројурим како бих смањила период кашњења на час на минимум, а појављују се и нова лица са питањем *Је л' си ти Винона? Где се одржава секција?*, а како сам их доводила до траженог места, заборавила сам колико ми његова скученост смета.

Деловало је као да се окупио коначан број очекиваних, па је професорка Душанка Ђорђевић, у 10 часова започела свој говор. Указала нам је на то да јој је јасно да је просторија мала, али и на то да је требало да буде још мања или да се уопште не издвоји место за оваква окупљања. Након тога је скренула нашу пажњу на радове деце из ХПТШ Урош Предић, и захвалила им се на сарадњи и на труду који су указали када је реч о стварању естетски пријатнијег простора. Представила ме је, у кратким цртама испричала нешто о нашем упознавању као и о разлозима због којих сам ту, а затим ме је замолила да кажем нешто о ликовним техникама, правцима и мотивима у уметности.

За ову прилику искористила сам мотив телефона и нацртала га, односно насликала у разним техникама како бих упознала чланове радионице са могућностима, мада признајем, и како бих се сама упознала с техникама. На почетку говора напоменула сам, а наглашавам и сад: није срамота ако нешто не знамо. Наиме, ја сам претходне ноћи одузела себи неколико сати сна како бих научила нешто о поменутих темама о којима је требало да причам,

иако се можда од мене очекивало да у свако доба знам одговор на постављена питања. Задовољна током учења и завршеним верзијама телефона, легла сам да спавам. На путу до школе открила сам да још увек нисам упамтила оно што сам давно научила: суви пастел и угљен се увек размажу ако нису фиксирани за подлогу непосредно након што је цртеж завршен! Но, добро. Можда су моји размазани радови и служили нечему – као пример како не треба радити. Што се каже: Сав тај труд... узалуд.

Током приче о сликарским техникама акценат је био на акрилним бојама као једној од савремених техника, а мени једној од најдражих. Након одрађене прве теме уследила је прича о могућим мотивима, која је требало да послужи као мотивација за данашњи рад, међутим убрзо ми је постало јасно да присутнима исфорсирана мотивација није потребна. Већ након што су поседали, прионули су на рад.

С друге стране, неки су били мало несигурнији у себе и још увек нису пронашли својеврсне мотиве. Предлажем узајамно цртање портрета, али не усуђују се на такав корак. Необично ми је било што је овај део просторије, назваћу га несигурним кварталом, аутоматски узео оловке у руке, иако смо нагласили да је акценат на акрилу. Узми боје, рекла сам након што сам донела палету и четкице. Несигурни квартал оправдао је своје име и одлучно ме одбио. Претпоставила сам да ће бити тврдоглави до краја дружења и да им се овде неће свидети. Затим професорка у пролазу предлаже групни рад и убрзава тиме ток мог наговарања да се данас посветимо раду бојама. Мотиви су били аутентични и симпатични. Заступљени су били пејзажи из главе, репродукције туђих слика, надреализам, па и мотиви с теглица у којима стоји вода са четкицама, а оно што ми се највише свидело јесте та нека пријатељска, донекле породична атмосфера која је завладала након што смо почели да стварамо. Стварање повезује људе. Иако већи проценат присутних видим по први пут у животу, постали смо једна мало већа породица, здрав организам у којем сваки орган има свој посао, при чему се свачији рад једнако вреднује.

А ја не бих више да гњавим. Нема ту још пуно тога да се каже. Једино што ми преостаје јесте да се захвалим свима који су дошли, Гимназији што нам је омогућила реализовање оваквог окупљања и онима који су уложили неопходна финансијска средства у циљу снабдевања кабинета потребним материјалом и алатом. Велику захвалност дугујем такође и професорки Душанки што ме је позвала, и надам се да ћемо се ускоро поново дружити. Приликом напуштања просторије била сам затрпана комплиментима и питањима када ће се овако нешто поново реализовати. Претпостављам да се и осталима свидело.

Пуног срца, уморног тела, уфлекана од боје и са сузама радосницама у очима крећем ка излазу:

Па до када ви мислите да будете овде?! Гимназија се у 13 часова затвара! Да вас нисам видела више!

Ех, не смеш ни мало да се занесеш...

КЗМ КАО ПРИЛИКА ЗА ВОЛОНТИРАЊЕ

Канцеларија за младе основана је пре 11 година у оквиру пројекта „Млади су закон“ Министарства омладине и спорта. За циљ има окупљање вољних, младих људи који су ради да се кроз волонтирање упознају са нашим градом и многим приликама које пружа.

„КЗМ младима доноси доста погодности. Јер учествујемо у пројектима, акцијама, помажемо другима кроз волонтерски рад. Учествујемо и у пројектима да побољшамо школовање и још много интересантних ствари“, каже Александар Савић, ученик III-2. Нова познанства су се развила код средњошколаца који су се добровољно прикључили. „За ових годину дана колико сам члан, доста сам волонтирао и сазнао много тога. Волонтеризам у КЗМ-у помогао ми је при схватању како да успем у нечему, као и како да се одбринем од нечега. Поред свега тога, за нас који волимо да помажемо другима, КЗМ је одлично место, јер стварно имамо доста

прилика да помогнемо онима којима је помоћ потребна. Најбољи део волонтирања су, свакако, занимљиве акције у којима нас уче о стварима које ће нам бити потребне у животу, попут тимског рада, „team building-a“, изјављује ученик II-1 Зоран Степанов. „Омладински клуб, како још називамо простор на спрату Културног центра је и центар одакле сва наша мотивација долази. Поред активизма, такође, организујемо многе радионице, нпр. о дискриминацији, радио клубу и још многим темама које интересују младе. Волонтирање је одлична прилика да сазнаш ком профилу личности припадаш, који би ти послови у будућности више одговарали. Сви су добродошли, за свакога се нађе неко интересантно дешавање. Волонтирање како нама тако и другима, засигурно, улепша дан,“ прича Невена Стојановић – Председница Уније ученичких парламената града Зрењанина.

Душица Пиперски ПЗ

GENERACIJA Z

- Generacije kao svojstveni klanovi do kraja svojih adolescentskih dana -

Од малена ми је била фасцинантна чињеница о настајању једне школске генерације да сачува неки свој интегритет и да на крају остави печат својствен само њима. Такође је понос неизоставан и подиштавање младих генерација зарад показивања некакве надмоћи. Сећам се да су нам се другог дана првог разреда основне школе другаци по-другљивали са: „Даци-прваци, кисели краставци“, а прве недеље у петом разреду на hodnicima се могло чути и: „Нисмо ми били овако блентави, је л’?“, и, надам се по последњи пут, у средњој школи са: „Gle, ovi sa Marsa pali...“ „Али то су говорили и говориће, сви. Међутим, овај чланак није о јазу између школских генерација, већ о универзалности ових генерација и сврстану под једно име – Генерација Z. Генерацији Z припадају они који у другој деценији 21. века остављају детинство иза себе и улазе у свет одраслих. „Миленијалцима“, deci рођеној у овом миленијуму приписују се сличне карактеристике као и генерацијама Y и X, на чије одрастанје изузетан утицај имају технологија и njen razvoj. Неки кажу да смо глобално најсочијалнији, „konektovani“, sofisticirani и edukovani више него икада у односу на пређашње генерације. Рођени у периоду тероризма, глобалне рецесије и климатских промена, предвиђа се да ће се наше младе године провести у доба економске и друштвене обнове.

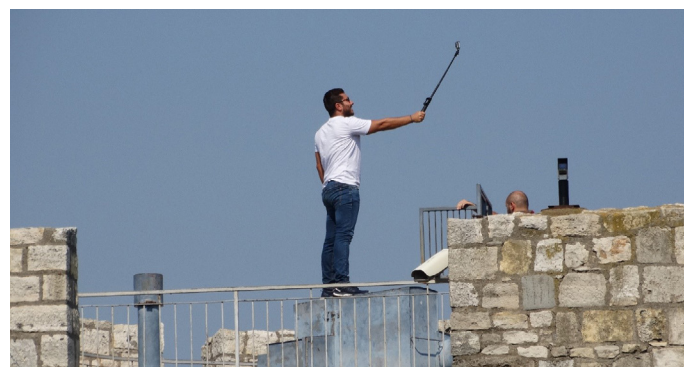
Каква нам је садашњост?

- Šarena, од one мрачне анксиозне, до one мисионарске; стварно има свачега. Поједини теже повратку у прошлост, retro - „vintage“ стилу уз polaroide и gramofone,

неки су у свету револуционарног рока, а други у „chill“ фазону, слушају реп и треп, дувaju и furaju свој фазон „najkovih“ максерика и шљампавих треша. Наравно да је музика пресудан фактор карактерисања генерације, али и своје почасно место има седма уметност која полако повраћа свој стари сјај. Гејмери, фотографи, програмери, музичари, читачи; „fejsbukari“, „tviteraši“, „instagramuše“ живе користећи сленг и безброј скраћеница – да, они су kul. Има истине у onome да смо brutalna и nemilosrdna генерација испунјена неком mržnjom и гневом који позивају на насилје.

По детету се тачно види, као у огледалу, ко је какав родитељ. I кад се све то смеша у дџиновском loncu с састојцима из puberteta, бунтовништва, родитељске бриге, смаранја у школи и жеље за брзим животом, настане бућкуриш који кипи. I та франшиза и та силно подигнута прашина око наше немарности је заправо mit. Да будемо realni, наши родитељи нам преbacују оно што су њима њихови. Зато нас не боли брига, толико.

unknown artist

STONI TENIS

Na državnom prvenstvu u stonom tenisu za srednjoškolce, održanom 1. novembra u Petrovcu na Mlavi, zrenjaninski gimnazijalci osvojili su najveći broj medalja, čak 5, od kojih tri ekipne i dve pojedinačne. Takmičenje se odvijalo u muškoj i ženskoj konkurenciji. Uspesne sportiste danas je ugostio pomoćnik direktora Gimnazije Dražen Aleksić čestitavši im na postignutom uspehu.

– Naša škola je iznedrila mnoge značajne sportiste koji su postali olimpijski šampioni, evropski i svetski prvaci. Želim vam da sledite njihov put i da mi, gledajući vas, gledamo u neke buduće svetske šampione – rekao je Aleksić.

Zaslužna za uspeh gimnazijalaca je profesorica fizičkog vaspitanja Gordana Gigić Janjić.

– Čestitam ovim mladim ljudima na uspehu koji je rezultat njihovog dugogodišnjeg rada, truda i odricanja. Pokazali su borbenost, požrtvovanost a pre svega fer-plej. Ženska ekipa je osvojila prvo mesto i zlatne medalje, dok je Reka Bezeg osvojila drugo mesto u pojedinačnoj kategoriji, a u muškoj, pojedinačnoj kategoriji Dimitrije Levajac osvojio je prvo mesto. Naša škola je ponosna na učenike koji su doneli ova značajna priznanja – istakla je profesorica Gordana Gigić Janjić.

U ženskoj ekipi bile su učenice Anđela Menger III6, Reka Bezeg II8 i Melisa Maran I2, dok su mušku ekipu sačinjavali učenici IV10 odeljenja – Dimitrije Levajac, Strahinja Eleta i Petar Brtko.

Utiske sa takmičenja preneo je Dimitrije Levajac.

– Takmičenje je proteklo u najboljem redu i bilo je dobro organizovano. Uslovi su bili maksimalno korektni, a velika sala je pružala sve što je potrebno za dobar stoni tenis. Što se takmičenja tiče u ekipnom delu nismo opravdali očekivanja jer smo izgubili u četvrtfinalu od ekipe iz Niša.

Pojedinačno sam ostvario značajan uspeh što je popravilo situaciju. Biti prvi u bilo čemu u Srbiji veliki je uspeh – iskren je Levajac.

Reka Bezeg se stonim tenisom bavi od svoje devete godine, a ovog puta se takmičila i ekipno i pojedinačno.

– Nisam očekivala da ćemo tako lako doći do prvog mesta u ekipnom takmičenju. Škola mi je prioritet, ali se i za stoni tenis uvek nađe vremena – dodaje Reka Bezeg.

M.Malbaski

RUKOMET

U petak, 5.4.2019. održano je međuokružno takmičenje u rukometu. Naša škola, Zrenjaninska gimnazija, na takmičenje je otišla kao prvoplasirana ekipa našeg okruga. Ekipa predvođena profesorom fizičkog, Ivanom Mošorinskim, odigrala je dve utakmice u sledećem sastavu: Anja Miković(K), Anabela Zonai, Vanja Đulinac, Jelena Čobanov, Aleksandra Milin, Maša Ilijev, Bojana Markov, Ines Albulj, Tamara Stanković, Marina Ajder i Maja Vasić. Prva utakmica igrana je protiv gimnazije „Uroš Predić“ iz Pančeva gde su naše devojke odnele ubedljivu pobeđu. Drugu pobeđu naša škola odnela je protiv ekipe Ekonomske škole iz Beograda, sa više od 10 razlike. Devojke su na terenu bile vrlo spretne i snalažljive, a fer i korektnoj igri doprinelo je odlično suđenje mladog sudijskog para iz Beograda. Ovim pobeđama ekipa Zrenjaninske gimnazije osvojila je prvo mesto i osigurala plasman na republičko takmičenje koje će se održati u Karatašu 16. i 17. maja 2019. godine.

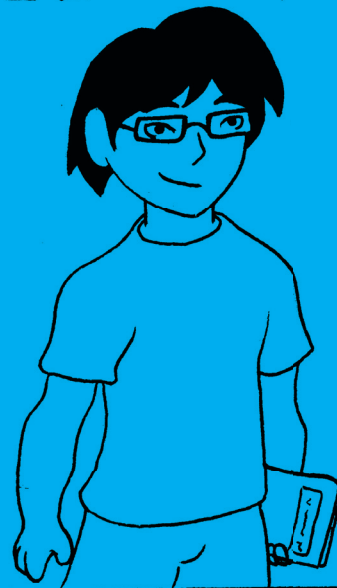
Miković Anja IV2

РАЗРЕД 1.

РАЗРЕД 2.

РАЗРЕД 3.

РАЗРЕД 4.

Редакција:

Свасја Полачек, Гордана Стојановић, Душица Пиперски, Оливера Секулић, Маша Нађалин, Огњен Шијак, Сара Фејзагић, Винона Дудок, Милица Станковић, Анђелија Јањић, Уна Антоновић, проф.др. Наталија Лудошки, проф. Снежана Вукановић, проф. Сања Вучуревић.

Тираж: 500 примерака